JURNALUL® S.F.

Nr.10 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Mihail GRĂMESCU
Rick CONLEY
George CEAUŞU

Michel JEURY
Ovidiu PETÇU
David GERRALD

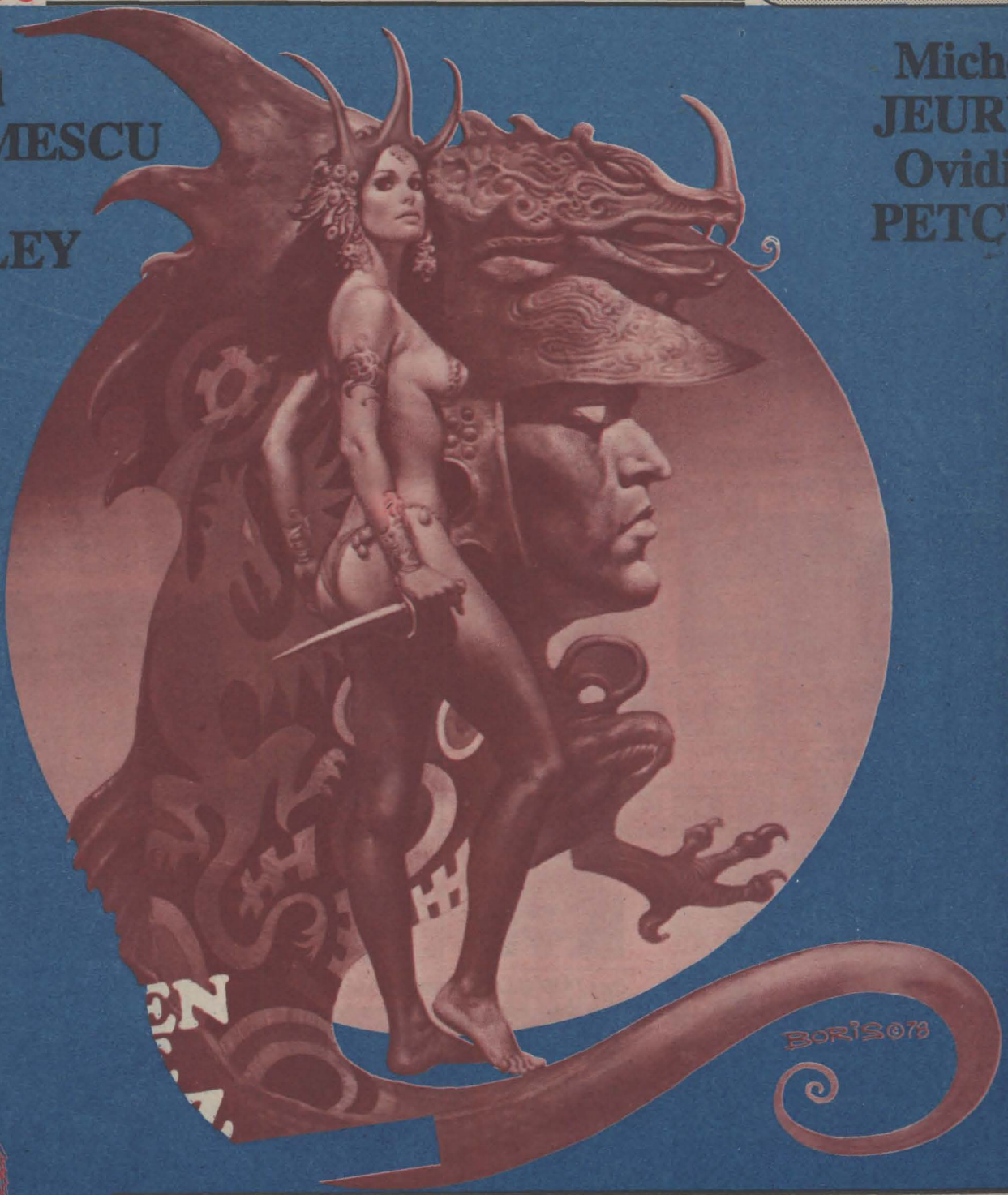

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

EDITORIAL

Deşi mulţi dintre voi aţi răsuflat uşuraţi de-a lungul primelor 9 numere din cauza lipsei editorialului de „rigoare", iar alţii ne-aţi bombardat cu scrisori tocmai din cauza lipsei lui iată că acum la numărul 10 vă propunem nu atît un editorial cît, mai ales, motivele care ne-au determinat să ne prezentăm abia acum.

Nu am dorit să facem promisiuni fără acoperire şi nici să strigăm în gura mare, bătîndu-ne cu pumnii în piept: „Avem ambiţia de a realiza un săptămînal de science fiction!" plan considerat de mulţi nerealizabil şi chiar utopic. E clar că prezenţa unui editorial ar fi însemnat un lux pe care, acum, credem că ni-l putem permite.

Redacţia e alcătuită în marea majoritate din „fani bătrîni" (10-15 ani de „fandomiat"), cam 3 la sută studenţi şi 100 la sută nonconformişti. Ce ne-am propus – şi credem că am reuşit aţi putut vedea şi singuri pe parcursul primelor numere şi veţi vedea şi mai mult urmărindu-le pe următoarele. Principalul nostru cîştig este realizarea mult-doritei, mult-hulitei, mult-controversatei, mult-etc. legături dintre Fandom şi cititori, legătură prin care – aşa cum spunea un cititor: „...sîntem şi noi în rînd cu mişcarea europeană, şi chiar cu un pas înaintea ei".

REDACŢIA

Ioana MUNTEANU - singurătatea EVEI

Adrian BĂNUŢĂ - joi noapte în direct

Florin I. Munteanu, cercetător principal (CP II) la Institutul de Geodinamică al Academiei Române, cel care vă torturează cu rubrica „Insolitul de lîngă noi".

Dan POPESCU şi Victor MARTIN
Pe frontul de est – vest nimic nou

Marian MIRESCU

Mircea Liviu GOGA - Pe drumul succesului

Ştefan GHIDOVEANU şi Dănuţ IVĂNESCU

Nicu GECSE şi Mihai Dan PAVELESCU

Ionuţ BĂNUŢĂ - fără cuvinte

Dan TĂRĂCILĂ şi Cristian LĂZĂRESCU

Victor STOICA

Caius STANCU

Lucian BĂBEANU - şef producţie T.V. Alfa Centauri

Marţi-2 martie, ora 17.00, la sediul fundaţiei „V.COLIN", va avea loc şedinţa de redeschidere a Cenaclului „Marţienii"

Teme şi motive SF

BALON: aparat de zbor care foloseşte puterea ascensională a aerului încălzit sau a unui gaz mai uşor decît aerul (hidrogen, heliu); formă sferică, este prevăzut cu o nacelă pentru călători. Mijloc de locomoţie şi acces spre ţările cerului frecvent utilizat în scrierile proto-S.F., precum şi în unele naraţiuni ale marilor precursori EDGARD ALLAN POE („Nemaipomenita întîmplare a unui anume Hans Pfaal", „Farsa cu balonul", „Ştiri senzaţionale prin express, via Norfolk" şi „Mellonta Tauta") şi JULES VERNE („*Insula misterioasă*" şi „Cinci săptămîni în balon"). O spectaculoasă revenire a balonului în recuzita S.F. o marchează utilizarea sa în explorarea altor planete, spre exemplu Jupiter (A.C. CLARKE – „A Meeting with Medusa", povestire laureată cu Premiul „Hugo").

BARSOOM: numele sub care îşi denumesc planeta marţienii din ciclul „John Carter" de E.R. BURROUGS.

BASM S.F.: este marcat de o încercare de introducere a unor elemente S.F. în contextul feeric - fabulos al basmului popular sau cult. Ulterior a evoluat în literaturile occidentale spre „heroic fantasy" (vezi). Exemple: PETRE ISPIRESCU – „Tinereţe fără bătrîneţe şi viaţă fără de moarte", VLAD MUŞATESCU – „Bobby Felix Făt-Frumos şi motocicleta BMW", LEWIS CARROL– „Alice în Ţara minunilor" şi „Alice în Ţara oglinzilor", FRANK BAUM – „Vrajitorul din Oz" şi „The Master Key – An Electric Fairy Tale".

BATISCAF: aparat conceput pentru explorarea marilor adîncimi şi a fundului oceanelor. Mod de abordare S.F.: H.G. WELLS – „În abis", IGOR ROSOHAVATSKI – „Noaptea planctonului".

B.E.M. : abrevierea expersiei englezeşti „Bug Eyed Monstre" (monstru cu ochi pendulaţi) desemnînd extraterestrul monstruos şi răuvoitor, temă predilectă a S.F. arhaic şi clasic. Prototipul l-a constituit marţianul descris de H.G. WELLS în „*Războiul lumilor*".

Mihaela & Cristian IONESCU

(va urma)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustaţiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus Guvir – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Horaţiu Olimpiu RĂDULESCU
Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN, Marian BORCA, Dan GROZA, Sorin PÎNZARU, Ovidiu RISTEA, Marius GROZA, Sorin STOIAN
Corectură:
Neguţa SEGĂRCEANU, Corina ROMAN, Helen TUDOR
Montaj offset:
Daniela ŢOŢAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Capitala Mondială a Benzilor Desenate

B.D. Press Transmite

Între 28 – 31 ianuarie 1993 a avut loc la Angouleme (Franţa) a 20-a ediţie a Salonului Internaţional de Benzi Desenate. Evenimentul cultural francez de maximă audienţă al lunii ianuarie. Salonul a marcat în acelaşi timp realizările anului precedent şi două decenii de activitate efervescentă. Peste 25.000 de vizitatori, francezii dar şi din toate colţurile Europei, au avut de ales între 27 de expoziţii, 21 de *conferinţe şi nenumărate întîlniri* cu desenatorii, dezbateri, mese rotunde, ateliere BD.

Iată cîteva dintre cele mai importante expoziţii: „La vie exemplaire de Frank Margerin", „La face cachée de Morris", „Le monde de Tintin", „Germaniaques" şi „Mathias Schulteiss", „Fracofolire", „Le jeune Albert", „Un quart de siecle an 100 souvenirs", „La Tour de Babel" (organizată în interiorul catedralei Saint-Pierre), „Famous women eating breakfast".

Între o expoziţie şi o conferinţă, vizitatorii au putut cumpăra albume şi cere dedicaţii de la desenatorii lor preferaţi (*au fost prezenţi 450 de autori BD din Franţa*, Belgia, Germania, Italia, Spania, Elveţia, Anglia şi Statele Unite), au vizionat filme artistice selectate de preşedintele de onoare al Salonului, Frank Margerin (**Dick Tracy, Poveste fără sfîrşit, Willow, Dragoste cu mînuşi, Santa Sangre** al lui Alejandro Jodorowsky), sau au asistat la meciul de fotbal între echipa de desenatori F.C. Mickson BD şi cea a jurnaliştilor; în fine, au dejunat în restaurante şi *cofetării decorate cu efigiile celor mai* importante personaje BD din Franţa. Cowboy şi indieni, ieşiţi direct din albumele Lucky Luke, s-au fugărit pe străzile înguste ale „provincialului" Angouleme.

Cu ocazia celor 20 de ani ai Salonului, domnul Pierre Pascal, unul dintre „părinţii fondatori" ai Salonului şi directorul său timp de peste 10 ani, a lansat volumul de memorii BD Passion, aşteptat cu mult interes şi bine primit atît de public cît şi de critica de specialitate.

Dodo NIŢĂ

Cine-News

● Filmul fantastic este la el acasă la casa de filme „Cannon" recunoscută mai ales pentru un anumit gen de filme, cu actori ca Chuck Norris şi Michael Dudikoff. Combinînd idei din „Terminator" şi „Man Max 2", producătorul Boaz Davidson realizează **„THE AMERICAN CYBORG"**. Un alt film, de data aceasta o comedie, este: **„MAC NESS"**, cu celebrul monstru scoţian, prieten cu cîteva fantome din zona respectivă... Cu totul altceva se pare că va fi **„NIGHTMARE"** de Gerry O'Harra, unde actorul Robert Englund îl „încarnează" pe Marchizul de Sade, bătrîn şi desfigurat, semănînd foarte bine cu maniacul din „Elm Street".

● Şi o căsătorie contra naturii între science-fiction şi artele marţiale: **„CYBORG NINJA"**, realizat de Sam Firesteberg, autor a cîtorva „Ninja" la „Cannon". Povestea ar fi cam aşa: Joachim Kessel - puternic traficant de droguri, domiciliat în Haiti - finanţează construirea unui cyborg-ninja cu scopul de a-l elimina pe preşedintele insulei. Conform şablonului, în „story" apare poliţistul *infailibil de la narcotice*, de data aceasta personificat de doi fraţi gemeni, care să vedeţi ce păţesc: Unul din ei dispare şi, în timp ce al doilea îl caută disperat, ticălosul de Kessel - autorul răpirii - îi montează un cip microelectronic în spatele urechii stîngi, transformîndu-l într-un cyborg ninja. Mai departe... aţi văzut „Soldatul Universal" şi „Ţestoasele Ninja"?

● **„PLASTIC MAN"** are la origine o bandă desenată pe care casa de filme „Amblin" s-a hotărît să o ecranizeze. O perioadă de timp, destul de lungă, la proiect a lucrat Joe Dante, dar acesta a renunţat în final. „Plastic Man" este un tip normal care are doar un mic beteşug: la emoţii puternice, incontrolabile, părţi ale corpului îşi modifică formele, se alungesc, ajung în diferite poziţii, unele ce-i drept foarte practice: *cum ar fi scărpinatul*.

În spatele unei asemenea „comori" de efecte tehnice nu putea apare, bineînţeles, decît Steven Spielberg.

● O altă combinaţie ciudată este westernul cu fantasticul: În BLOOD RITE, de Sam Austen, o familie de fermieri din Texas se confruntă cu cîteva vrăjitoare indiene... În **„GREYNIGHT HALLOWED GROUND"**, de Geroge Hickenlooper, în timpul războiului civil american, apar cîteva fantome... În **„THE HOODED HORSEMAN OF HEATH"** un profesor universitar însoţit de cinci studenţi merg la „Blak Oak" pentru a studia legenda „Cavalerului mascat de la Fort Heth", care în anii 1800, bîntuind pe timp de noapte, decapita oameni...

Nicolae C. ARITON

MASCA LUI LOKI

Biblioteca SF

„Tătucul" Zelazny a luat sub protecţia sa un tînăr scriitor ale cărui nume încep toate cu litera T (de la Talent?) şi împreună au dat naştere acestui roman. Un alt cadou făcut de către mentor discipolului(pe nume Thomas T. THOMAS): permisiunea de a boteza cu prenumele său, Thomas, pe doi dintre eroii poveştirii. Emoţionant, nu?

Acţiunea din **„MASCA LUI LOKI"** se derulează simultan în două epoci: cea a războaielor sfinte, pornite de cavalerii creştini contra Sarazinilor, pe de-o parte; şi în sec. XXI, de cealaltă parte. Iar modul în care cei doi autori şi-au împărţit munca este evident: Zelazny s-a aplecat asupra trecutului, cu realitatea sa istorică, cu miturile sale, cu Templierii săi şi cu a sa sectă a Hashashinilor... În vreme ce Thomas a realizat o viziune a viitorului, cu ale sale maşinării - psi.

Zelazny are ca erou pe Thomas Amnet, paznic mistic al Pietrei înzestrate cu puterea de previziune. Personajul cheie al sec. XXI este Tom, un pianist obsedat de ideea că se încearcă asasinarea lui.

Încetul cu încetul, cele două poveşti se completează una pe cealaltă şi legătura dintre ele va ieşi la iveală. Căci, şi fără îndoială că aţi ghicit-o, există o legătură.

Prima parte a romanului este mai interesantă: cele două intrigi paralele funcţionează bine şi cititorul doreşte să afle ce va urma. Dar, puţin cîte puţin, textul se încîlceşte, iar ultimele capitole, odată cu apariţia zeului Loki, devin absolut confuze şi... de neînţeles. Au acelaşi efect pe care îl are un fir de păr căzut în oala cu supă: o face brusc necomestibilă. S-ar părea că Zelazny nu suportă să nu poată căpătui cu un zeu una dintre cărţile sale.

În cele din urmă, partea consacrată sec. XXI este mai bine construită şi-şi păstrează echilibrul de la începutul pînă la sfîrşitul romanului. Poate că Thomas ar fi avut dreptul să-l scrie de unul singur...?

Traducere şi adaptare de: **Ioana MUNTEANU**

O scoică, două scoici

Otiman ELENA

– Ce-ai de gînd să faci?

– Nu ştiu.

Mergeau la întîmplare pe străzi. Paşii răsunau pe caldarîm şi nici un alt zgomot nu îi egala. Pe alocuri straturi de cenuşă depozitate în movilițe sau dune imitative erau împrăştiate la simpla lor atingere.

– Eu îmi imaginam numai pe Pămînt război nuclear.

– Şi ce dracu îţi mai imaginai tu?

Vîntul le spulberă cenuşa drept peste faţă. Leon se opri din mers să-şi frece ochii, fiecare gest al său trăda omul nemulţumit. Îşi făcu palmele streaşină şi porni mai departe cu paşi mari pentru a-l ajunge pe celălalt din urmă.

– Ai mai văzut scoica?

– Nu.

– O să ne înhaţe pînă la urmă.

– Fii pe pace.

Harry era blindat din cap pînă în vîrful bocancilor. În buzunare mai păstrase cîteva grenade cu cadmiu.

– Cum de a putut rezista holocaustului?

– Este foarte puternică. Cred că are carapacea din metal.

– Aiurea. Toate ţi se par beton armat.

Amurgul cobora cu fiecare mişcare, de fapt era un amurg continuu. Ei nu văzuseră pînă acum astrul la orele amiezii din cauza prafului, a depunerilor radioactive care imprimaseră şi norilor o rotire permanentă de natură artificială; amurg însemna frig, moarte aparentă. Cerul păstrase în el ceea ce se numeşte presiune, ţi se transmitea şi arterial, forma plăsmuiri ce alungau puţinele clipe de linişte, picura tot veninul de care era în stare. Şi chiar atunci cînd se afla la apogeu, la înălţimea lui maximă pe boltă, astrul nu reuşea să dea nimic din partea lui acestui loc, nu răzbătea de pîcla de jos.

Aşa că se învăţaseră de nevoie cu semiobscuritatea.

– Ce te frămîntă Harry? Tot scoica?

– Nu. Racheta.

– Hai termină...

Se opriseră în spatele unui local pe jumătate dărîmat.

– Nu ştiu să repar racheta. Eu sînt un om de rînd Harry. Lucram într-o drogherie.

– Într-o drogherie?

– Ce ţi se pare atît de ciudat.

– Te îmbătai numai cu mirosul.

– O drogherie nu înseamnă neapărat un magazin cu sprayuri şi cu chestii din astea. Vindeam şi elefanţi din plastic pentru copii.

– Mie îmi place cum miroase şniţelul. Şniţelul din carne de pasăre. Leon înghiţea în sec. Harry dispăru o perioadă, se auzea numai zgomotul de sticlă spartă, tăblărie dată la o parte. Ce bine era dacă nu s-ar fi schimbat nimic. Dacă viaţa şi-ar fi continuat cursul normal. Harry apăru într-un tîrziu cu un braţ de cutii.

– Ai idee ce conţin?

– Le desfac imediat dacă vrei...

– Stai. Aşteaptă...

– Ţie nu ţi-e foame?

– Vrei să mor otrăvit?

Leon pipăi cutiile de conserve pe o parte şi pe cealaltă, le zgîlţîi să-şi dea seama după ureche ce se află în ele apoi le suprapuse sub forma unei mici piramide.

– Să amînăm...

– Să amînăm dacă zici tu.

Leon izbi cu borcanul în pavaj.

– M-am săturat. Vreau să ne înapoiem pe Pămînt.

Era cu un cap mai scund decît Harry, blond, cu tenul pătat de pistrui şi brăzdat de două riduri verticale de-a lungul obrazului.

– Crezi că eu nu vreau?

Harry scoase un hîrîit din piept.

Dinspre blocurile de piatră aflate la capătul străzii se auzi un şuierat. Zgomotul dispărea apoi era reluat la aceeaşi intensitate, se oprea din nou şi tot aşa, întocmai unui proces periodic.

– Auzi?

– Ce?

Harry fusese absorbit de ceva, *de un trecut al lui*.

– Se apropie scoica. Ne urmăreşte.

– Nu are decît. Îi vom veni de hac.

Leon se apucă cu mîinile de cap.

– Nici de respirat nu mai am voie. Nu mai pot. Prezenţa ei mă obsedează. Cuvintele lui aveau rezonanţă. Aproape ţipa.

– Asta vreau şi eu. Să se apropie. De cînd o aştept... Dar este fricoasă pentru că evită confruntarea directă cu noi.

– Nu-ţi dai seama... ea este enormă. Nici Arsitul nu era atît de mare. Dacă vrea, ne înghite cu tot cu magazie.

– Hai, tacă-ţi gura.

Leon intră în transă.

– Iar începe emisiile.

– „a fost comandă unică. Şarpele verde se supune presiunii ei, clătina capul din oţel..."

– Le auzi clar?

Harry avea toate simţurile încordate.

– „Cînd vocile au căzut din cer cu tot cu dorinţă de răzbunare solul s-a cutremurat şi..."

– Sînt emisii telepatice.

– Indiferent ce sînt... nu trebuiesc luate în seamă.

Acum o vedeau. Se apropia foarte încet. Ca o fiinţă care nu-şi dădea osteneala. Plăcile ei enorme de-a lungul şoselei printre pulberi, stîrnind în urmă, în laterale, norişori radioactivi. Prin ceaţa lor învelişul îi sclipea, plăcile nu i se deschiseseră niciodată aşa că putea să nu fie nici măcar o scoică, ci un robot, o imitaţie metalică. Avea într-adevăr luciu, de un specific aparte, aşa cum Leon şi Harry nu văzuseră niciodată.

– „coborîse prin ea însăşi, doar pentru ea şi restul se transformase în pulbere. Cei vii trebuiau să o urmeze..."

– Harry tu auzi?

– Doar nu sînt surd.

Harry scoase din buzunar o grenadă cu cadmiu, ţinti, dar ea căzu peste betonul din apropiere prefăcîndu-l în flăcări, fragmente şi schije de dimensiuni diferite. Încordă braţul şi mai aruncă una. Aceasta lovi carcasa scoicii, se auzi scrîşnetul metalic ca al unor foarfeci în funcţiune şi ricoşeul în partea opusa a străzii.

Leon îşi şterse cu mîneca transpiraţia de pe faţă.

– Ce ne facem?

– Este mai dură decît mă aşteptam.

În acelaşi timp se erijă spre ei un curent, un fluid paralizant.

– Sînt vînturi polarizate magnetic!

– Găseşte ceva, îl rugă Leon după ce se ascunseră în spaţiul dintre două ziduri aproape îmbucate.

– Nu mai am decît aruncătoare laser.

– Oh, nu, nu...

– Dragă Leon pînă la urmă o învingem..., sau ne împăcăm cu ideea că...

Harry avea privirea încruntată.

Scoica se apropiase. Acum se auzea şi tîrşîitul ei care îl scotea din minţi pe Leon. Ocupase aproape un sfert din cîmpul lor vizual.

– Vrei să ne predăm?

– Dar nici nu va înţelege acest lucru.

Harry scuipă. I se păru că scuipă cenuşă. Pulberile se depuseseră peste tot.

– Un holocaust pe o planetă străină.

– Ce stupid!

– Nu vreau să mor Harry.

– Mai taci dracului.

Hîrşîitul scoicii îi scotea din minţi. Harry aruncă spre ea cu toată puterea. Laserul avea s-o despice, să-i crape în două carapacea nesuferită. Dar nu se întîmplă nimic. Doar oboseala lor, nervii zdruncinaţi şi placa impenetrabilă ce atingea de-acum peretele exterior localului. Fălcile s-au deschis brusc, automat, împinse de un arc interior, peste toate resturile de-acolo şi a fost suficient un singur sorb, puternic, pentru a le capta şi a le introduce în propriul corp.

Poate nu-şi dăduseră suficient de bine seama de sfîrşit? Pentru ce îi făcuse să creadă că nu sînt pe Pămînt? Pentru ce le dăduse să înţeleagă că nu este vorba despre sfîrşitul lor nuclear, dacă tot avea de gînd să-i termine, să-i macereze în interiorul ei cu tot cu zidurile între care se ascunseseră?

O mîndrie fără margini o cuprinse.

Plăcile imense, ca două fălci, se deschiseseră încă o dată pentru a-i scoate la iveală trupul grotesc, monstruos, de culoarea pulberilor pe care le respira cu nesaţ, le trăia prin prisma supravieţuitorului mulţumit şi nu numai. **Era încîntată de ele, de tot, de dezastrul ce avusese loc, de amintirile celorlalţi adunate în ea, de ce avea să devină Scoica...**

Unicul pămînteanu!

UN ALT RĂSPUNS

Radu Pavel GHEO

Nava stătea atîrnată în aer, la vreo cinci metri deasupra pistei imense a cosmodromului. În jur pustiul: două-trei cupole, două rachete ruginite şi pe jumătate demontate zăceau pe o rînă. Într-o încăpere comandantul cosmodromului şi un general din corpul superior stăteau la masă cu Astronautul proaspăt sosit din spaţiu. **Ultimul, singurul, unicul**... Acesta părea mai tînăr decît cei doi din faţa lui, deşi avea vreo cîteva mii de ani, vorbea tărăgănat, cu cuvinte şovăitoare, dezobişnuit să-şi folosească limba:

– Am scris totul în raport. În mare ştiţi şi voi cum a fost. Am plecat eu cu Episcopul, m-am întors eu... ca să spun măcar...

În ochi îi sclipi ceva. Generalul stătea impasibil. Comandantul de cosmodrom, de vreo 35-40 de ani, reformat din cauza unui picior uscat în urma unui atac bacteriologic, trăia singur de zece ani. Acum, dintr-o dată, se afla faţă în faţă cu Astronautul, **legenda vie a religiei Revenirii**, şi cu comandantul forţelor armate ale Nord-Nord-Vestului, venit să-l întîmpine pe cel ce se întorsese din Cosmos. Nu ştiau ce să-i zică, nu le venea să creadă...

– Cam pustiu pe-aici! conchise, cu jumătate de gură Astronautul.

– Da, s-au schimbat multe. Nu mai zburăm... mă rog, nu atît de des, se poticni comandantul sub privirea generalului. Dar acum va fi altfel, nu? Din moment ce te-ai întors!

Reflex, comandantul îndreptă spatele. Se împlinea profeţia în care credea, în sine, cum crezuseră şi părinţii, bunicii lui, cum credeau încă milioane de oameni. El se întorseseră. E drept, numai unul.

– Ce s-a întîmplat cu celălalt, cu... Episcopul? şovăi comandantul.

Generalul tăcea. Nu asta urmărea el. Scopul lui era să tatoneze terenul, poate... Ar fi fost şansa confederaţiei NNV. Trebuia să asculte binevoitor, să cîştige încrederea acestui fantasmagoric astronaut întors dintr-un drum al iluziilor. Şi Astronautul deschise gura. Cînd începea să vorbească, avea un gest mecanic, forţat. Cîte spaime nu-l încercaseră! Că va uita limba, va uita să articuleze... dar nu! Uite că nu, chiar singur...

– Am plecat doi, cum ştiţi. Eu şi Episcopul. Doar că el n-a putut rezista. La întoarcere, într-o noapte, pe cînd dormeam, s-a furişat în vid. Şi-a deschis costumul. E în cală, într-un congelator. Ar fi vrut să-l îngrop acasă, în Kansas, mi-a lăsat o hîrtie. Eu m-am întors. Trebuia. Oamenii să afle. Probabil a trecut vreme multă. Dar trebuia să vin. Să ştie lumea...

– 3600 de ani! sări comandantul. Al naibii de mult...

În mintea comandantului sclipiră fragmente din doctrina Revenirii, delirul, plecarea celor Doi, care demult devenise o legendă. Tînărul ştia „Scripta" de la primul profet, marele Parson. El spusese că „Dumnezeu a uitat de oameni şi că trebuie să-l reamintim, noi, robii Săi îndărătnici". Nu rugăciunea era calea, El trebuia căutat. Apoi, în baţocura generală a prostimii, s-a găsit luminatul Stephan, fizicianul, s-a găsit filantropul domn Trishop, neoprotestant şi miliardar. A fost de ajuns atunci. Stephan descoperise propulsia metaspaţială, cu viteze ce-teoretic-tindeau spre infinit, iar banii n-au mai fost o problemă. Aşa a apărut nava, „Speranţa", ale cărei arme şi sisteme de propulsie au rămas necunoscute. După plecarea navei totul a fost distrus, fiecare hîrtie arsă, fiecare capăt de şurub a fost topit. După ce a rîs, lumea s-a plictisit, apoi a tăcut. **Iar atunci cînd războaie peste războaie tăvălugeau fiecare colţ de lume, au început să se gîndească. Să aştepte. Aşa s-a născut religia Revenirii. Oficial e interzisă, biserica (sau ce-a mai rămas din ea) o numeşte „erezia ereziilor", dar mulţi preoţi cred în Revenire. Peste spaţiu şi timp, cei doi nu trebuiau să se întoarcă decît după ce l-au găsit pe Dumnezeu. Şi „Speranţa" revenise...**

Generalul frînse tăcerea cu un glas spart:

– Şi... aţi găsit ceva pînă la urmă?

– Da.

Astronautul nu dovedea nici un chef de vorbă. Dar se gîndi că poate să pară nepoliticos, că oamenii îl aşteptaseră atît, nu uitaseră de el numai **numele i se pierduse**, dar el însuşi pierduse de mult reflexul acesta. Se hotărî să vorbească, să... întreţină atmosfera (de unde apăruse expresia asta în mintea lui?):

– Da, l-am găsit. Greu. Citiţi raportul, generale, am expus totul pe larg. E şi jurnalul de bord acolo, l-am ţinut la zi. Dar o să vă spun cum a fost. Numai că aş vrea o cafea.

Un robot-distribuitor aduse cafeaua aburindă.

– Sintetică! se scuză comandantul. Alta n-avem...

– Nu-i nimic, am băut şi mai proastă. A, să vă

povestesc! Aşa se face la întoarcere. Am citit şi în cărţi. Nu mă prea pricep eu, dar... Da, am mers, am mers mult-mult... Dar am ajuns pînă la urmă. Era un zid, ceva negru prin care nu mai puteam trece. Am tot dat tîrcoale cu nava... Am găsit pînă la urmă o poartă, un tunel luminos. Am intrat şi-am auzit o voce, în creier parcă: **„Sfîrşitul timpului, sfîrşitul spaţiului. Cine sînteţi, de unde veniţi, ce vreţi?"** N-am apucat să răspund, nici Episcopul. Cred că nici nu era nevoie. Asta a fost doar anclanşatorul gîndurilor noastre. Brusc s-a deschis ceva înaintea noastră şi ne-am trezit pe o platformă. Nu prea pricepeam eu cum e **spaţiul fără spaţiu, timpul fără timp, doar trăiam, mergeam. Erau alte legi, poate.** Eu n-am priceput. Nici Episcopul. Mi-a zis: „Mare e voia Domnului!" Am aterizat, dacă pot zice aşa. Am coborît. Şi ne-a apărut în faţă ceva ciudat, un nor luminos, gaz sau pulbere, care sclipea în galben şi roşu, cînd ici, cînd colo, pulsa. Parcă era o inimă. Apoi s-a preschimbat într-un om, om ca şi noi, cu mustaţă, în frac, joben şi cu baston, zău! A început să vorbească, pe limba noastră: *"Ce doriţi, pămîntenilor?" „Îl căutăm pe Dumnezeu"* a zis Episcopul. *„Care, Creatorul creştin?". „Da. Dar sînt mai mulţi?"* am întrebat eu. *„O grămadă, fiecare civilizaţie are religia ei, creatorul ei, nu? Voi veniţi de pe Terra... un moment, să mă gîndesc..."*, **pariez că în creier îi circulau fişe, nume.** *„Dumnezeu e mort!"* Am încremenit. Episcopul s-a clătinat: *„Cum mort? Cînd? De ce?" „Stupide întrebări"* a zis creatura cu joben, *„cum, cînd... A, în timpul vostru! păi pe la sfîrşitul secolului al 19-lea. Voi L-aţi ucis." „Noi?" „Da, voi... chiar, mi-L amintesc. Era un bătrînel de treabă, nu ca alţii de dinainte, Jupiter tonans ori Blamerikh-ba nu, ăsta era al dverstilor, mă rog, oricum era simpatic. Toată ziua Se plîngea de voi, Se tot uita pe planetă, trimitea mesageri şi îşi freca pumnii de barba lungă şi albă: 'De nu le-aş fi dat liberul arbitru! of, or să mă omoare oamenii ăştia!' Chiar voi aţi zis că El e mort, că totul este permis, ce, aţi uitat?"* Nu uitasem. *„Ăştia au fost nişte zănateci!"* a ţipat Episcopul. *„Zănateci-nezănateci, asta i-a fost fatal. Acum gata..." „Şi cine are acum grijă de noi?"* am zis, deşi mintea încă nu mi se închegase după şoc. *„Eu de unde să ştiu? Eu doar păzesc intrarea la Creatori. Poate vreţi să vedeţi mormîntul Lui".*

L-am văzut. Simplu, acoperit cu pămînt. Cu o cruce mare, luminoasă, la cap. Mai erau o mulţime de morminte prin jur: Jupiter şi Ra şi Quetzalquatl, ce mai, o grămadă. Plus alte chestii, găuri negre, munţi de plasmă, cheaguri, CHESTIA ÎN FRAC ne-a spus că acolo erau alţi Creatori de lumi. **Eu am dat cinci ani din amintirile mele pentru un buchet de trandafiri.** Altceva ce puteam da? I L-am pus bietului nostru Creator la cap şi am plecat. Pe drum Episcopul... v-am spus. Asta ar fi... Comandantul îl privea cu spaimă. Asta era vestea ce li se aducea? Asta era Speranţa? Planeta bîntuită de mii de războaie între mii de coaliţii şi facţiuni n-o să se liniştească decît în morminte? Nimeni nu ne mai purta de grijă şi gîndul ăsta îi îngrozea.

Generalul încremenise şi el. **Fusese ateu, acum credea.** Dar cui folosea? Lumea era sfîrşită. Ce rost mai avea să-i ceară Astronautului secretul propulsiei navei? Ce rost mai avea războiul, victoria? Un rahat în care se înfundase toată viaţa. Nici un sens... Dar cine are grijă de noi? Încă nu am pierit! De cînd aţi plecat, noi o ducem înainte. Tîrîş-grăpiş, dar... de capul nostru? Religia Revenirii trăieşte, e puternică, chiar dacă e interzisă. Lumea se zvîrcoleşte de milenii, dar nu moare. Iar dacă El e mort - comandantul şovăi - **NE TREBUIE UN RĂSPUNS...**

Comandantul băuse un pahar de alcool şi-l lua gura pe dinainte. Nu-i mai păsa, acum, nici lui. Doar ceva îl scormonea:

– Cine? Cine are grijă de noi acum? Cui îi pasă de oameni?

– Dracu' ştie! oftă Astronautul.

... şi se ridică brusc, răsturnînd scaunul:

– Da, asta-i! Cred că mai trebuie să fac o călătorie! Ar fi o şansă... una...

„NOVA SCRIPTA" mai spune că nimeni n-a încercat să-l oprească pe Astronaut. După ce nava a plecat, Generalul a fost demis, fiind numit „Obscurantist primejdios" şi „defetist", iar după o lună corpul i-a fost găsit într-un lac acid. A fost primul nostru martir.

Comandantul, din spiţa căruia mă trag şi eu, a rămas la cosmodrom, s-a căsătorit şi şi-a luat numele de Priest. E primul profet al Noii Reveniri. O zi pe an, cînd, în virtutea obişnuinţei, îl aşteptăm pe Astronaut, cosmodromul e înţesat cu oameni. Dar eu sper că va veni iarăşi ca înainte, pe neaşteptate, şi voi fi primul care îl va întîmpina. Primul care va afla RĂSPUNSUL. Oricît de teribil ar fi.

AMĂNUNT DE BUTAFORIE

Gri fusese întotdeauna un privilegiat printre ceilalți copii din mahala. Și asta din mai multe puncte de vedere: fiindcă era blond, plăcut la înfățișare, fiindcă lua note mari, fiindcă primea conțuri de distracții mai multe de la părinți și, mai ales, fiindcă avea o prietenă Rita, motiv pentru care era în special invitat de toți ceilalți.

Seara, Gri își punea costumul sport de salopetă scurta neagră de scai, pălăria cu boruri largi și pleoștite, pe care o luase de la secția de teatru a colegiului cu ideea că arată mai bărbăt cu ea, își înfigea o țigară în colțul buzelor de care trăgea în jos într-un rictus cît mai amar și dezamăgit cu putință, și o pornea cu pas domol către casa iubitei.

Rita aștepta zîmbitoare și tandră să se sărute în semiobscuritatea camerei el decomandate, să se pipăie într-un delir senzual și să-l refuze de fiecare dată, delicat, însă irevocabil.

Drumul spre Rita trecea prin parcul potopit acum de zăpadă, apoi pe bulevardul cu lumini spectrale și, în cele din urmă, pe dinaintea magazinului de distracții mecanice în vitrina căruia, într-un acvariu special amenajat, între anumite ore pe zi, manechinele jucau tenis la perete, dansau ori înotau sub clopotul de antigravitație.

Gri avea 17 ani, îi făcea curte Ritei, și era îndrăgostit de cel mai scump manechin din vitrina magazinului de distracții mecanice. În anul acela a fost o iarnă spălăcită și zile obtuze urmau nopților de cristal tăios. Manechinul era blond, și nu avea nici un cusur în afara gesturilor niței cam prea sacadate și prea precise. Trăsăturile feței și contururile corpului erau de o suavitate nefirească, inumană, și Gri se oprea de fiecare dată cînd trecea pe acolo înaintea vitrinelor acvariului, întîrzînd mult timp să urmărească făcătura ațițătoare de dincolo de sticla groasă. Prețul exorbitant al mecanismului îl făcea inaccesibil tuturor adolescenților din mahala, fii de oameni amărîți, copchii jinduind, bîntuiți de pofte irealizabile, după orice ar fi semănat mai mult sau mai puțin a sex, fie el natural sau ba. Gri era cel mai înstărit, dar tot nu-l dădea mîna să-și satisfacă dorința – deci, cu atît mai mult, cum ar fi putut atunci Augustin cu cei șapte frați ai săi veșnic flămînzi, purtîndu-se travestiți în uniformele asistenței sociale, sau eu, sau tu, cum ne-am fi putut permite noi fie și o prietenă căreia să-i facem vizite la domiciliu, o Rita oarecare din vreo familie modestă, darămite manechin de lux. De aceea eu, tu, Augustin și ceilalți, ne jucam de-a duelurile pe simulator în vreme ce Gri, după scurtul popas înaintea vitrinei cu acvariu, se scufunda în semiobscuritatea camerei izolate de restul apartamentului, loc unde părinții fetei nu intrau niciodată fără să bată mai întîi la ușă, și unde Gri se ducea ca la el acasă spre a o giugiuli și spre a fi refuzat pînă la urmă cu condescendență, dar iremediabil.

Dar iarna celor 17 ani a trecut, și în primăvara care a urmat, Gri s-a minunat ca pentru prima dată înaintea forței mirifice a naturii izbucnind printre dalele de ciment ale monstruosului oraș. Într-o singură noapte, mugurii plăpînzi se transformaseră în frumoase flori, ascunzînd contururile colțuroase ale edificiilor. Noi ne-am despărțit de el pe una din aleile parcului, urîndu-i noroc. Apa undula tainic sub clarul de lună. În drum spre Rita, Gri a trecut pe dinaintea vitrinei cu manechine fără să se mai oprească, dar ajungînd la locul știutelor întîlniri, fata lipsea. Nu era nici acasă, și tocmai cînd Gri o pornise nehotărît prin orașul podidit de floare și parfum de ceai nou, Rita s-a ivit din sens opus, atîrnată de brațul unui bărbat cărunt purtînd semnele GRUPULUI. Trecînd pe lîngă Gri, fata s-a făcut că nu-l vede, și cîțiva pași mai încolo s-a îmbrățișat cu bărbatul puternic, matur, indiferent și aspru, așa cum îi șade bine unui conducător.

În ziua aceea Gri s-a oprit mai îndelung ca oricînd înaintea acvariului. De fapt, a stat pironit tot restul nopții înaintea geamului dincolo de care preafrumosul manechin juca tenis cu o rachetă grea de oțel sclipitor. Mișcări automate, perfecte, sacadate, se succedau în suite optimizate cibernetic. Era fascinant de frumos. Oamenii treceau pe lîngă tînărul împietrit înaintea vitrinei cu manechine, îl ocoleau, întorcînd capul dezaprobator, în vreme ce el, neclintit din fața virtinei, fixa idealul pe sub borurile pălăriei lui de gringo, cu mîinile împlîntate pînă la cot în buzunarele uniformei de sport peste care își pusese geaca neagră de scai.

Abia cînd zorile au mînjit cu sînge strada pustie, Gri s-a îndreptat spre casă rebegit, cu gesturi crispate ca de manechin. Își prevedea viitorul, presimțindu-se puternic, temut, indiferent și mort, străbătînd încă o dată, cîndva, fără grîji, parcul acesta înflorit în primăvară către vitrina cu manechine ce i se va deschide fără reținere, ca unuia purtînd însemnele GRUPULUI. Era tot cel de acum, cel dintotdeauna, numai că părul îi era cenușiu și nimic din drăgălășenia de copil mare nu mai supravețuia pe chipul creț de riduri, asprit într-o mască osoasă crîncenă, cu lungimi cabaline.

Cîteva zile mai tîrziu, părinților lui Gri le-a fost schimbat statutul social și au fost transferați în cartierul GRUPULUI. În felul acesta și-a început Gri pătrunderea în spatele oglinzilor miraculoase, în lumea vitrinelor unde manechinele sînt expuse inaccesibil publicului ieșit la plimbare, seara. În iunie, Gri a străbătut pentru ultima oară drumul arhicunoscut. Era dimineață. Trandafirii se revărsaseră pe aleile parcului scăldat în rouă. Înaintea magazinului de distracții mecanice era pustiu. Gri deschise ușa de cristal grea, apăsînd hotărît pe clapa încastrată în clanță. Înăuntru îl aștepta o scară impunătoare, acoperită de tactilii unui fremătător covor biologic, cîntînd cu voci subțiri un cîntec înălțător. În aer plutea un parfum nemaipomenit. Grimasa imobilă pe care tînărul și-o impusese nici nu se clinti cînd femeia de la recepție îi ieși în întîmpinare cu un zîmbet parcă amuzat, întrebîndu-l ce dorește. Gri făcu o comandă de închiriere de o oră pentru manechinul din vitrină și nu răspunse nimic la informația, plasată ostentativ de recepționeră, cu privire la valoarea cererii lui transformată în conturi. Femeia mai așteaptă cîteva clipe scrutîndu-l intens după care dădu curs solicitării, clătinînd din cap. Din profil, irișii îi lucirá sidefiu, și Gri se întrebă dacă nu cumva era și ea tot manechin. Dar îi spulberă îndoielile felul în care îi evită privirea și considerația sporită cu care plasatoarea se simți datoare să ne scuze că manechinul din vitrină era cel mai scump din cîte aveau, fiind folosit mai mult în scop de reclamă. Pînă la Gri nu mai existaseră decît doi clienți dispuși să-l solicite, și asta numai din pricina prețului absolut exorbitant. „Doriți programul complet sau numai..."

„Desigur", răspunsese Gri glacial. În fond de aceea plătea o grămadă de conturi individuale de divertisment, nu?

A fost poftit într-unul din separeurile de la parter, cu flori mișcătoare în decor și covoare senzuale. Manechinul pătrunsese cu indiferența unei mașinării atotputernice, sfidînd cu perfecțiunea-i tehnică universul. Performanțele scontate erau garantate de firma producătoare pînă în cel mai mic amănunt. Păpușa blondă și-a scos hainele, oprindu-se după aceea imobilă în dreptul patului fiziologic. Gri s-a dezbrăcat și el, încercînd să-și stăpînească nerăbdarea și nervozitatea ce i se păreau deplasate în context, s-a apropiat de forma femeiască și, fără să-și poată explica prea clar intenția, sub impulsul unei porniri neprevăzute, a sărutat pe gît obiectul neînsuflețit ca și cînd ar fi avut de-a face cu o femeie adevărată. Epiderma manechinului era fină, delicată și rece. Mașina s-a întors către el și l-a îmbrățișat. Într-adevăr merita investiția! Fusese înzestrată cu un program extrem de complex și sofisticat, capabil să stîrnească pasiuni mult mai puternice decît oricare dintre omoloagele de duzină de prin localuri. De fapt, fusese destinată, presupune Gri, mai iute unor

Experiment controlat

Pe podium, sub lumina strălucitoare a reflectoarelor, sigur și obosit, bătrînul vorbi:

– Am convocat această conferință de presă ca să anunț retragerea mea din Institutul de Psionică.

Auditoriul, format din ziariști și oameni de știință, zumzăi excitat.

– În calitate de co-fondator al acestei organizații, o părăsesc cu părere de rău dar prezența mea în continuare nu ar face altceva decît să atragă neîncrederea asupra muncii unor oameni onești. Și asta pentru că nu cu mult timp în urmă, în zelul meu de a demonstra existența anumitor fenomene psihice, am comis un păcat de neiertat pentru un om de știință: am manipulat în mod conștient un experiment, în sensul scoaterii în evidență a rezultatelor dorite.

Cu cîteva săptămîni în urmă am implantat în creierele unor șobolani, electrozi care, activați de un generator de numere aleatoare, urmau să producă animalelor o senzație de mare plăcere. Obiectivul meu era să observ dacă șobolanii, prin telekineză - mintea asupra materiei, deci - pot să influențeze generatorul în sensul obținerii unui mai mare număr de stimulări.

Experiența a fost rapid încununată de succes - evidență clară a posibilităților psihicului. După aceea însă... după aceea, cîțiva colegi de-ai mei, mirați de atenția excesivă pe care o acordam aparatelor mele, m-au urmărit pe ascuns și m-au surprins în timp ce manevram echipamentul să obțin stimulări suplimentare pentru șobolani.

Bătrînul oftă.

– De ce-am trișat? Nu știu. De fapt, pînă ce colegii nu m-au pus față în față cu evidența, nu am fost conștient de acțiunile mele.

Probabil că după o viață de muncă cinstită dar care nu mi-a adus, în cel mai bun caz, decît rezultate ambigui, am decis, subconștient, să ajut puțin experimentul, doar atît cît să-mi încurajez colegii și să impresionez pe sceptici.

În orice caz, îmi pare rău de necazurile pricinuite Institutului. Acum trebuie să predau ştafeta celui mai capabil, celui mai de încredere. Personal, mă bucură că Dr. John Cole a acceptat să-mi continue munca de cercetare cu ajutorul stimulatorului aleator. Noroc John! Ştiu că tu nu-ţi vei pierde controlul aşa cum am făcut-o eu.

Singuri în laborator, prinşi în curele de podeaua cuştii, şobolanii ţipau de plăcere pe măsură ce maşina producea stimulări repetate prin intermediul electrozilor implantaţi.

„Mai mult!" **urlau minţile lor**. „Mai mult! Mai mult!"

Maşina însă, îi ignora şi continua să le acorde scurte momente de paradis după capriciul ei mecanic.

Brusc, şobolanii se încordară. „Omul!" Sosea omul!

Cîteva clipe mai tîrziu, dr. Cole descuie uşa laboratorului şi intră. Se îndreptă spre

Rick CONLEY

instalaţia experimentală şi privi plin de speranţă la controlul electronic. Fu dezamăgit întrucît în ora care trecuse şobolanii nu primiseră mai multe stimulări decît cele prevăzute. Oftă, privind la fiinţele mititele din cuşcă:

– Faceţi ceva, prăpădiţilor! Faceţi ceva!

Chiar în acel moment, şobolanii se concentrară din toate puterile. Din minţile lor, cu viteza gîndului, ţîşniră tentacule de energie mentală. Pătrunzînd adînc în cotloanele creierului lui Cole, tentaculele pipăiau, încercau, modificau. **„Mai mult!"** urlară minţile şobolanilor. **„Mai mult! Mai mult!"**.

Inconştient, Cole răsuci un buton de la generatorul de numere aleatoare iar stimulii nu mai fură emişi la întîmplare ci din ce în ce mai des.

Chiar în extazul lor amplificat, şobolanii stimţeau că acest om nu era acelaşi... cu... primul. Era însă un om, nu o maşină şi putea fi manevrat.

Ţipau de plăcere. Erau din nou stăpîni!

Traducerea Dan POPESCU

persoane în vîrstă decît unui tînăr abia începîndu-şi experienţa sexuală. Preţul prohibitiv o fi fost destinat tocmai operaţiei de selecţie socială, dar de vreme ce el plătise...

Însă în momentul suprem Gri nu reuşi să resimtă decît nemulţumire, o profundă şi inexorabilă deziluzie şi insatisfacţie.Părăsind cartierul copilăriei, Gri avea să ducă cu sine, gustul amar al unei neîmpliniri dezastruoase. Nimic nu-şi dorise mai mult pe lume decît întîlnirea cu manechinul de care era îndrăgostit, iar după ce-l avusese, după ce putuse să-l strîngă în braţe, nimic! Aflase că lucrul acesta nu e menit să aducă nici o alinare deznădejdii şi tristeţii lăuntrice, furiei şi neputinţei bîntuind sufletul unui bărbat. Şi Gri se desprinse de cuibul modestei sale copilării, urmîndu-şi calea prin lume, scrîşnind întărîtat din dinţi.

Evoluţia lui ulterioară avea să-l poarte din aproape în aproape, tot mai adînc sub cristalele celor mai strălucitoare vitrine, pe culmi, conform unui destin ieşit din comun. Dar victoriile i se vor fi părut de fiecare dată efemere şi mărunte, gustul deziluziei împletindu-se cu al tuturor celorlalte impresii adunate de el în viaţă, bătîndu-l ca o cenuşă nepieritor de tristă. Avea să se căsătorească şi el, desigur, ca orice reprezentant al **GRUPULUI**. Îi va fi parvenit, fără nici o mulţumire, cea mai frumoasă femeie din anturaj, avea să lase împreună cu aceasta o progenitură destul de reuşită, pe care însă avea să o evite indiferent. Avea să fie promovat într-o funcţie de conducere, absolut onorifică, pe care el o va fi îndeplinit întotdeuna cu conştiinciozitatea unei insatisfacţii obositoare. După mai mulţi ani de căsătorie îşi va fi procurat şi el, ca tot reprezentantul lumii bune care se respectă o metresă mult mai tînără decît el, dar acest eveniment se petrecuse într-un anodin lipsit de orice urmă de romantism sau aventură, temeinic şi fără patimă, iar tînăra, aleasă cu chibzuinţă, a fost asimilată de îndată inalienabilei plictiseli definitorii.

Doar într-o zi întîmplătoare l-a purtat prin locurile de demult. Atunci s-a mai întîlnit încă o dată cu cea căreia cîndva, cu ani în urmă, îi făcuse, inutil, atîtea avansuri, cu cea pe care o aşteptase înfrigurat în primăvara cînd împlinise 17 ani, cu mult dorita Rita, care îl refuzase mereu atît de delicat şi irevocabil totodată. Şi Rita l-a primit pe conducătorul de azi tot ca pe curtezanul de altădată, nesesizînd măcar deosebirea. S-a purtat cu el firesc, de parcă nu ar fi fost despărţiţi unul de altul mai mult de o zi, de parcă nu mai departe decît ieri, uite, s-ar fi pipăit cu el ultima oară în semiobscuritatea camerei ei decomandate.

Rita nu se căsătorise şi locuia singură în apartamentul cu trei camere. Tatăl ei murise în urmă cu cîţiva ani, iar mama şi fratele mai mic îşi petreceau concediul de creaţie de patru ani la Tirsenda.

Femeia împlinită îl servi pe Gri cu bomboane, îi prezentă ultimele înregistrări holo, rîse mult şi se dezbrăcă singură. Patul ei era moale şi cald. Trupul subţire păstra ceva fecioresc, şi cînd Gri o îmbrăţişă, buzele se căutară însetate, şoptindu-şi întretăiat cuvinte de dragoste. O rază de soare cădea chiar pe coafura ei cochetă, tunsă în conformitate cu cele mai noi recomandări ale modei. Au fost: un bărbat lat în spate şi o femeie frumoasă, frivolă şi uşor trecută, într-o vară luminoasă şi liniştită. Mult aşteptata (oricărui bărbat) „întîlnire cu iubirea primei tinereţi".

Gri o părăsi pe Rita nemulţumit. Nimic nu se vădea în măsură a-i stinge în vreun fel rana veche, durerea veche şi grea din suflet.

Trecînd apoi prin faţa vitrinei de acvariu, se opri înainte-i urmărind manechinul de un model nou ce înota sub clopotul de antigravitaţie. Modelul acesta avea păr violet, era şi el delicat, dar altfel decît fusese manechinul dragostei lui de la 17 ani.

Se decise şi intră în salonul cu scară şi covor senzual mişcîndu-şi golaş tactilele în jurul glezenior. O altă femeie trona la recepţie, o femeie tînără şi drăguţă, zîmbind complezent emancipatului necunoscut, vizitator atît de rar al localurilor de distracţii mecanice.

– Era pe vremuri un manechin în vitrină. Altul decît cel ce înoată acum acolo. Aş dori...

Femeia îl fixa ciudat.

– A fost demult scos din uz, spuse ea.

– Da, poate, dar eu vreau neapărat...

– Avem cîteva modele noi, excelente. Dacă doriţi, vă pot pune la dispiziţie o listă completă cu...

– Nu. Eu vreau modelul acela vechi. Este vorba de ceva sentimental, dumneavoastră nu puteţi înţelege.

După mai multe tergiversări, recepţionera îl chemă pe director. Se cade la înţelegere. Cererea înaltului oaspete va fi totuşi satisfăcută. Dar se solicită din partea acestuia o discreţie totală în cazul... În ce caz? Bine, vom vedea...

Rezerva de la parter e ca pe vremuri, neschimbată. Ierburi cîntătoare şi alte fleacuri ieftine. Uşa se deschide şi silueta inuman de fragilă intră executînd sacadat ritualul mecanic în semiobscuritatea albăstruie, de acvariu. Un aer de mister se răspîndeşte pe arena displayului. Silueta golaşă s-a oprit nemişcată lîngă patul fiziologic. Gri, dezbrăcat şi el, repetă jocul de demult, sărutînd umărul gingaşei icoane. **Sub buzele fierbinţi pielea delicată se încreţeşte şi se cutremură, VIE, umană, cu slăbiciuni firesti, cu imperfecţiuni şi scăpări de sub control. Gri face un pas înapoi. Femeia din semiobscuritate s-a întors spre el. E ea, cea de atunci, şi totuşi alta. Părul, blond pe vremuri, îi este spicuit în alb. Sub ochii atît de frumoşi, riduri fine se încreţesc, dar chipul şi-a păstrat „inumana" fineţe şi fragilitate, şi trupul supleţea de neconceput. Privirea, atît de rece cîndva, îi înoată în lacrimi, ce se rostogolesc peste riduri şi fard, cînd buzele pline şi creponate şoptesc ceva care sună cam ca: „dragul meu" sau „iubitule"**. Şi Gri pricepe că nu mai pricepe nimic. Este ca şi cînd ar descoperi despre sine însuşi că este un manechin, sau considerat şi tratat ca atare de toată lumea, cînd el, de fapt, ar fi...

Purtat de un elan dement se aruncă în braţele subţiri ce-i încolăcesc gîtul. Mîinile femeii mîngîie blana creaţă ce-i podideşte pieptul şi burta rotunjită şi lăsată a bărbatului. Lungindu-se în patul fiziologic, Gri se zăreşte răsfrînt în oglinda înaltă de deasupra. Cîteva fire zburlite îi dezvelesc rariştea de pe creştet. Fruntea tăiată de cute adînci şi ochii întunecaţi se autocontemplă din cristale, într-o totală înstrăinare. Întinde mîna fără să se ridice, îşi ia pălăria cu boruri largi şi şi-o îndeasă pe frunte. Îşi îndoapă o ţigară în colţul gurii răsfrînt în jos într-o grimasă tragică. Femeia îl sărută acum pe blana de pe gît, mîngîindu-l necontenit, plîngînd.

Insatisfacţie! O absolută şi iremediabilă nemulţumire, o inalienabilă şi incoercibilă nemulţumire, urmărindu-l clipă de clipă şi ceas de ceas, cu durerea surdă şi insolvabilă a neîmplinirii.

Singur şi trist, bărbatul străin şi distins, nemairecunoscut de nici unul dintre noi, părăseşte cartierul adolescenţei lui îndepărtate, sărmane şi pentru veşnicie pierdută. Cu mers apăsat, cu pălăria trasă pe ochi, cu ţigarea în colţul gurii, Gri înţelege că nici asta nu i-a adus mai mult decît vechiul gust de cenuşă, al neîmplinirii. Tot înainte, deci, tot înainte. Prin vîntul toamnei. Dezamăgit, nemulţumit, un bărbat străbătînd cu pas apăsat cartierul, oraşul, planeta şi universul în căutarea unui sens cu neputinţă de găsit, purtîndu-şi eterna neliniştе şi nemulţumire în inimă, indiferent încotro s-ar îndrepta sau ce va mai face de acum încolo, de-a pururi, pe lume.

MIHAIL GRAMESCU

OMUL PERPETUU

Dănuţ IVĂNESCU

VENEAU FLUIERÎND ASCUŢIT, CA NIŞTE CEAINICE. Patru cu toaiele, din tot atîtea părţi. Primul de la Johny Regulă, al doilea de la Bill Patru-Ace, al treilea de la Charley Flegmă şi ultimul de la Abe Scărpinici. Le-am încasat, ce era să fac! Jumătate-n cap, jumătate-n piept. M-am prăbuşit frumuşel pe spate. În cădere am zărit-o pe Fanny, tolănită pe tejghea cu coapsele depărtate şi vreo zece jegoşi aşteptîndu-şi rîndul. Era criţă, aşa că băieţii îi vîrîseră o lopată sub fund şi mişcau regulat coada ca să menţină ritmul. Apoi s-a lăsat brusc bezna.

Cînd m-am ridicat, pistoalele scîrbelor fumegau încă. Lui Johny i-au ieşit ochii din găvane, iar pe Bill l-a apucat aşa un tremurici, încît şi-a pierdut placa. Cît de cretini arată unii la ananghie.

În situaţia asta a fost o nimica toată **să le-ntorc** patru bucăţi de trei'ş'opt. Ba poate am scăpat şi vreo două-n plus. Clienţii urlau ca loviţi de streche. Mese răsturnate, sticle sparte, dezmăţ. Puţea a panică. Fanny a-ncremenit în poziţia clasică, încît mexicanul care o lucra a rămas singura creatură verticală din cîrciumă. Cred că tipul a devenit misogin după tărăşenia asta, dacă nu mai rău.

Eu mă simţeam al dracului de bine. **Aveam parcă patru vieţi în mine, îndesate una-ntr-alta.** Am suflat în ţeava Coltului şi am ieşit impasibil, înhăţînd din mers biştarii de pe masa de pocker. Credeţi că s-a opus cineva?

De-abia ajuns în stradă mi-a trăznit prin cap, aşa fără rost, **că trebuia** s-o fi mierlit-o. Eh! Numai tîmpiţii se întreabă de ce trăiesc.

DIMINEAŢA am curăţat exact doi'ş'pe păduchioşi. Opt împuşcaţi şi patru-njunghiaţi. Spintecaţi adică. De la buric la mărul lui Adam. Se anunţa care va să zică o zi aproape la fel de bună ca-n feericele vremuri de la Dachau. RENĂŞTEAM CU FIECARE MOARTE. Prindeam putere. Din păcate spre prînz mi-a explodat o grenadă la picioare. Am văzut-o cum plonja, dar prea tîrziu. Bineînţeles că după aia i-am făcut nepricopsitului capul chisăliţă cu patul AKM-ului. Iartă-mă, Doamne, ştii că n-am încotro! Înlemnise văzîndu-mă cum mă **recompun din bucăţi.** Numai că la scenă a asistat şi lingăul de Taraşcov. A şters-o înainte să-i fac de petrecanie.

Noaptea a năvălit în dormitor doctorul însoţit de două matahale. M-au înhăţat şi m-au trimis colet la Moscova. Păcat. Era mişto aici, la afgani.

AM ŞI UITAT DE CÎND MĂ TOT STUDIAZĂ DEŞTEPŢII ĂŞTIA. Mă-nţeapă, mă luminează cu o mulţime de chestii, mă cuplează la aparatele lor... Unul zice că aş avea nu-ş' ce la gene. Tîmpiţi! M-am uitat în oglindă şi-s foarte normale. Nici stufoase, nici rare. Altul cică am venit c-o farfurie d-aia de care trăncănesc ziarele burjuilor. De ce nu c-o solniţă, dacă-i pe-aşa? **Adevărat că trăiesc ceva mai mult decît ceilalţi, şi că n-a reuşit nimeni să mă expedieze dincolo, dar asta-i treaba mea, nu a lor.**

Singură puştoaica aia cu dinţi de cal s-a cam prins. Îmi zice Dracula. Crede că nu ştiu cine-a fost. Ieri am auzit-o explicîndu-le boşorogilor că **omor ca să trăiesc,** dar degeaba. Spunea că pur şi simplu aş avea nevoie de energia vibratorie a corpurilor astrale, pe care n-o pot absorbi decît eliberîndu-l de ambalajul fizic, adică retezînd cordonul de argint. Simt că are dreptate. Şefii ei au rîs însă şi au sfătuit-o binevoitori să-şi deschidă mai bine un cabinet de ocultism. Lasă, cocoşeilor, că vă fac eu felul! Şi cît de repede, pentru că pe zi ce trece mă simt tot mai slăbit. Am şterpelit la prînz o furculiţă şi am ascuns-o sub saltea. Mîine-l găuresc pe burtosul ăla chel. Se uită la mine ca la o broască strivită.

NU-I CHIAR AŞA RĂU PE THELMA. Pentru unul normal bineînţeles. Potol berechet, băutură aşişderea... Crestezi numai frunzele bălăriei cu flori albastre şi curge gin. Uşor amărui, dar gin totuşi.

Din păcate lipsesc vietăţile inteligente. Mie astea-mi trebuiesc. Doar şase luni au trecut de la abandonare şi de-abia mă mai ţin pe picioare. Într-un an crăp sigur. Arăt deja ca un boşorog decrepit. Mai bine mă execut şi terminam tot bîlciul. Glumesc! Ştiau clar că n-o puteau face. Iar să mă omoare încet, prin claustrare, ar fi fost inuman. Drepturile omului, chestii, floricele...

Avocatul s-á străduit cît a putut. Deştept băiat! Să-mi dea lacrimile, nu alta, ascultîndu-l. **„Îndrăznesc să întreb, domnilor, cum e alcătuită oare lumea noastră? Şi dacă mi-e îngăduit, voi răspunde tot eu. Fericirea unora clădită pe nefericirea altora, binele pe rău, viaţa... Cum aţi gîndi, domnule judecător, după ce v-aţi trăi moartea de zeci de ori?"** Superb, ce mai!

FIORUL specific m-a străbătut în timp ce-l periam pe James. A simţit şi el schimbarea. Îi fremăta trompiţa, iar ochiul din ceafă se dădea besmetic peste cap. L-am vîrît în punguţa lui, am atîrnat-o de centură, lîngă ţepuşa de os, am înşfăcat arcul şi am şters-o în pădure. Tremuram din toate mădularele şi plămînii de-abia păstrau ritmul. Numai de m-ar ţine curelele pînă acolo.

> **"This is the end, My only friend, The end."**

Am găsit arătarea la marginea pădurii. Un soi de caracatiţă cu opt braţe, cam de talia mea. Vînase mititica un iepuré-mistreţ. Tocmai îi spinteca abdomenul cu cuţitul. Nu m-a simţit. Era prea absorbită de operaţie şi-apoi mă apropiasem cu vîntul din faţă. Pînă să se dezmeticească i-am băgat trei săgeţi în cap. Efectul sucului de cactus a fost fulgerător. S-a lăsat moale pe-o rînă. M-am repezit la ea cu o violciune de care nu mă mai credeam în stare şi i-am înfipt ţepuşa între ochi. Cîteva zvîcnete scurte şi gata. Pretutindeni se moare la fel. Cordonul de argint, mai fragil decît al oamenilor, s-a rupt imediat, eliberîndu-i corpul astral. **Am simţit energia desfunzîndu-mi chakrele şi curgînd alert prin nadis.** Al dracului de puternic fluxul. Aproape c-am leşinat sub şoc. Îmi jucau steluţe prin faţa ochilor. Apoi senzaţia aceea epuizantă de bine. Mulţumesc-ţi, Doamne!

După obiecte, arătările astea sînt cam la nivelul Evului Mediu. Vînarea lor o să fie un fleac, chiar şi cu arcul.

AL DOILEA PESTE OPT. O înmulţitoare de astă dată. Una chiar frumoasă, cu pielea gingaş încreţită şi tentacule fin arcuite. A crăpat mai greu. Aşa sînt ele, agonizează îndelung. Se agaţă disperate de viaţă. Primeşte-o Frishna Atoatevăzătorule, glorie ţie şi hienelor tale izbăvitoare!

Încalec stilonul fără să privesc în urmă. Pornesc spre locul-odihnei. Cînd pătrund în pîntecul peşterii lumina moare după movilele cele mari. Mă frec apăsat cu frunze de lopiş, conform ritualului zilnic. Îmi ia mult timp pentru că eu n-am opt braţe ca ceilalţi arkonni. Nu ştiu de ce. Înfulec pilone uscate şi tăvălite prin praf roşu de lichos. Mîncarea clasică a săracului. Stomacul mi se revoltă. Încerc să nu vomit. Degeaba. Oi fi oare bolnav? Ajută-ţi Frishna gheadbul credincios. Şi visele astea morbide, în care arătări bipede ca mine vieţuiesc în cutii înalte pînă la cer. Tot felul de lucruri ciudate îmi bîntuie odihna. Departe-i lumina de sufletul meu şi amar gustul îndoielii.

• CONCURS • CONCURS • CONCURS • CONCURS • CONCURS • CONCURS • CONCURS •

– Michel JEURY –

NEGATORII

(IV)

PE COLINELE din dreapta captatoarele solare alcătuiau o tablă de şah multicoloră. Instalaţiile industriale se ascundeau în subteran.

Nael reveni spre centrul camerei şi se opri să examineze harta expusă pe unul din pereţi. Mănăstirea, satul şi uzina ocupau fiecare cîte o optime din patrulaterul neregulat al Orionului. Comuna se întindea aşadar pe mai mult din jumătatea teritoriului, dezechilibru fără îndoială responsabil de neîncetatele altercaţii dintre cele patru comunităţi ale constelaţiei. Uzina avea prea multă energie, comuna prea mult pămînt, ceea ce explica într-o măsură orgoliul rănit şi agresivitatea mistică a călugărilor.

Şi poate, de asemeni eşecul Orionului...

Unul dintre tinerii asistenţi ai lui Vari intră pe neaşteptate. Nu păru surprins să-l găsească înăuntru pe Nael, nici uimit să-l vadă gol. Îmbrăcat cu un combinezon alb strălucitor, avea aerul unui anacronic supravieţuitor al geoprogramării.

– Bună dimineaţa. Miss Golfer vă transmite că vi se va alătura într-un sfert de ceas. Doriţi să serviţi micul dejun?

– Desigur...

Nael îşi plimbă dosul palmei pe frunte. Sudoarea începuse să-i ţîşnească din toţi porii. Îşi aminti numele asistentului ce-l urmărea acum cu o figură intrigată: Marc Gevon.

– Gevon, spune-mi ce s-a petrecut la Edjedi, hmm, ieri.

Bărbatul zîmbi.

– Întîlnirea Stelarilor din palatul comunal s-a sfîrşit precipitat. Am profitat de luptele dintre gărzile mănăstirii şi cele ale comunei pentru a vă răpi...

Înclină capul şi ieşi.

– Pe curînd. Nael reluă ocolul încăperii, îmbrăcîndu-se din mers. Palatul lui Raindi Zaral era ascuns de turnul aerogeneratorului, dar în partea opusă se zărea fortăreaţa mănăstirii, cocoţată în vîrful unei coline pietroase. Ca model pentru o viitoare civilizaţie, constelaţia părea admirabilă. Ca realitate actuală însă, Orionul îl dezamăgea mult. Cu certitudine împrejurările nu favorizaseră alianţa. Un sat prea slab, o comună prea întinsă, un monarh din cale-afară de ambiţios, o uzină prea puternică... Prea puternică şi prea frumoasă; dealtminteri, un straniu paradox făcea din Jalberg grădina Orionului, cu locuinţele graţios plantate, asemeni ciupercilor sălbatice, în inima unei naturi libere şi luxuriante.

Uzina... murmură pentru sine.

– Uzina?

Se răsuci. Vari Golfer apăruse lîngă el, coborînd din ascensorul ultra-silenţios. Schimbase combinezonul bleu pe care-l îmbrăcase la Edjedi cu o cămaşă de noapte, vaporoasă şi transparentă, ce nu ascundea aproape deloc trupul zvelt şi nervos, subliniind contrastul dintre fineţea gleznelor, a mîinilor şi înflorirea coapselor şi-a braţelor. Această tînără femeie, provocantă şi autoritară era inginerul Jalbergului, fără îndoială cel mai puternic personaj al constelaţiei.

Îşi scutură scurtele plete blonde. Lumina îi juca în ochii verzi şi veseli, acoperiţi de pleoape oarecum prudente.

– Uzina este singurul element democratic al constelaţiei; Satul nu importă, un simplu protectorat disputat de mănăstire şi comună. Va trebui să ne decidem să preluăm conducerea în Orion.

Îl studie pe Nael cu o privire critică, încreţîndu-şi fruntea.

– Ai dormit bine, Negatorule solitar? Te aşteaptă o călătorie grea!

– Sînt aici?

– Da.

Micul dejun sosi cu ascensorul, gata pregătit. Vari explică că marmelada provenea din livezile uzinei, iar untul din lăptăria ei personală. Avea o cireadă de treizeci de vaci... Singură pîinea era cumpărată din sat. „E tot ceea ce ştiu să fac!"

Nael ceru lămuriri asupra evenimentelor desfăşurate la Edjedi pe parcursul stării sale de inconştienţă.

– Nu ştiu cu ce scop Raindi Zaral a convocat Stelarii să asiste la interogatoriul tău. Poate că voia să dovedească că nu-i e teamă de nimeni şi nimic şi că e demnă să conducă Orionul. Cu toţii am fost circumspecţi şi am luat tot felul de măsuri de precauţie. Dar oamenii mănăstirii au nutrit şi alte gînduri. Au sosit în forţă încercînd să pună mîna pe Raindi. Eu am preferat să mă ocup de tine. Ai primit o lovitură de kong. Ai suferit un şoc, ceea ce explică leşinul şi amnezia ta. Aşa te-am transportat în aerovanul nostru... Comunarzii au sfîrşit prin a-i respinge pe monahi. Acum războiul e declarat, mai mult sau mai puţin, între mănăstire şi restul comunităţilor. Dar pentru moment noi nu sîntem dispuşi s-o susţinem pe Raindi Zaral... Iar Negatorii lui Vok Abolitorul se află la porţile uzinei. Te cer, se pare!

Nael se străduí să mănînce liniştit. Nu ştia ce-i rezerva această grea călătorie. Poate

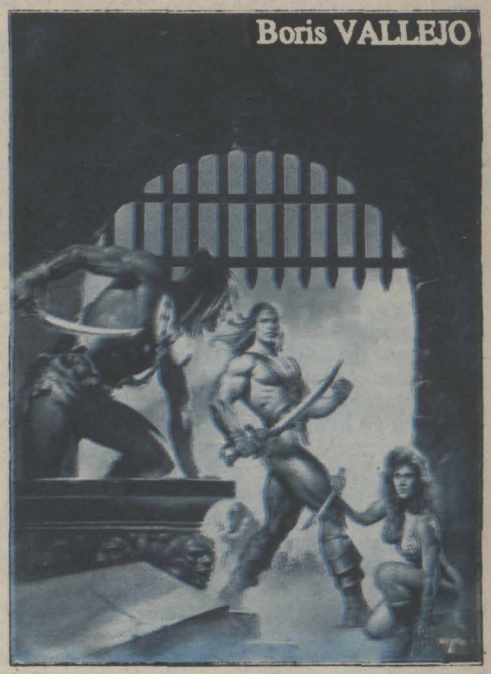

încercările mai dure decît precedentele. Vari Golfer nu era motivată oare şi ea de gînduri ascunse?

– Cred că Negatorii au sarcina de a lichida vechea orînduială, zise inginera. Cine le-a conferit acest rol? Dumnezeu, soarta ori geo-programatorii?

– Am să-ţi vorbesc de pe poziţia ultimilor, răspunse Nael. Dar nu cred că asistăm la prăbuşirea vechii ordini.

Se întreabă dacă nu cumva venise momentul să-şi vîndă în condiţiile cele mai bune teoria. Schimbă o privire cu Vari Golfer. Tînăra îi surîse încurajator.

– Foarte bine, îl îmbie ea ca şi cînd i-ar fi ghicit ezitarea. Adaugă cu gravitate. Te-am ajutat din interes, din curiozitate şi din simpatie. Nu ştiu nimic despre tine, însă asta n-are importanţă. Poţi face ce doreşti; mi-ar place să te ascult, dar nu eşti obligat să îmi răspunzi...

Nael îşi încrucişă mîinile pe masă. Coborî capul, încercînd să calculeze riscul pe care şi-l asuma. Vari continuă:

– Nu ştiu dacă Vok este primejdios sau nu. După mine, Negatorii nu au decît puterea cu care noi îi înzestrăm. E adevărat că îi înzestrăm cu mult. Nu pot modifica realitatea. Nimeni nu o poate face. Însă cu siguranţă sînt în stare să tulbure profund conştiinţele oamenilor, iar acesta revine cam la acelaşi rezultat...

În cele din urmă, Nael se decise.

– Cred că geoprogramatorii lasă doar impresia că au dispărut. Evenimentele pe care le trăim sînt un nou act de geoprogramare. Nu e decît în aparenţă finalul Statului centralizat. Geoprogramatorii au creat sistemul constelaţiilor, s-au ascuns în umbră, însă continuă să dirijeze evoluţia omenirii...

Vari Golfer meditá.

Traducere – Şerban Adrian DOBRIN

(va urma)

DAVID GERRALD

UN AUTOBUZ AVEA O PANĂ LA COLȚUL DINTRE SUNSET BULEVARD ȘI VINE STREET ȘI O MULȚIME DE AUTOMOBILE SE ÎNGRĂMĂDEAU REPEDE ÎN JURUL SĂU. Autobuzul era într-o postură neplăcută. Automobilele mîrîiau amenințător. Cele mici săreau să-i muște roțile.

Un Mustang tropăi pe loc, nechezîndu-și sfidarea spre uriașul descurajat. Alături, uh Firebird scrîșnea de furie. Cele două automobile părură să treacă peste antipatia naturală reciprocă pentru a-și arunca toată furia asupra nenorocitului autobuz. Firebird-ul nu înceta să scuipe nori de fum fierbinte și negru. Ochii săi fără pupile luceau periculos.Această furie cuprinse și celelalte automobile. Era acolo un Corvette cu chip angulos, roșu-aprins, cu dinți sclipitori, care gemea ca un suflet îngrijorat. Un Barracuda lustruit, cu părțile cromatice strălucind, aștepta în urma unui Cougar rînjitor și un enorm Impala, în timp ce, puțin mai departe, un Coccinele mic și îndesat vîjîia la colțul unei străduțe. Coccinele era o hienă disprețuită, rușinoasă; și se ținea la o distanță prudentă de verii săi mai impunători.Mai departe, în urmă, un Cadillac gras fuma și făcea cercuri de fum, cerceta și împingea și, din cînd în cînd, răcnea din claxonul cromat.Celelalte automobile îi repetau strigătul într-o cacofonie zgomotoasă. Înjurau autobuzul, îl sfidau, știind prea bine că nu putea să se apere. Cele mai tinere și mai țipătoare – Mustangul, Firebirdul și un Camaro avid rivale își disputau onoarea: cine va fi primul care va face să țîșnească sîngele. Bogatul Cadillac o cerea, claxonînd nerăbdător.

Înghesuiala nu ținu mult. Un Camaro cu marginile reliefate împinse Mustangul și se năpusti cu fața spre marele vehicul. Autobuzul a mîrîit un avertisment din fundul gîtului. Ochii săi mari și lenți examinau Camaro-ul cu neîncredere.Acesta începu să hărțuiască autobuzul. A început un dans sîcîitor chiar înaintea roților uriașului. Îi întoarse spatele și ambală motorul. *Împroșcă cu fum prin țeava de eșapament; făcu să scîrțîie pneurile pe* asfalt. Apoi pivotă rînjind și se prefăcu că atacă. Sări și se trase înapoi, clănțăni din dinți și simulă un atac la gîtul adversarului.Autobuzul era lent în mișcări și în gîndire. În sfîrșit, tocmai această încetineală irita automobilele. Dacă prostul uriaș galben ar fi manifestat puțină furie și rapiditate, poate călăii l-ar fi lăsat în pace.Dar autobuzul nu făcu nimic. Prea puțin sigur pe el, nu înceta să bată în retragere pentru a evita Camaro-ul țipător, dînd înapoi puțin cîte puțin, pas cu pas, cu neliniște, pînă ce urletul brusc al Firebird-ului îl proiectă înainte cu un salt nebunesc.Camaro-ul a scăpat fără greutate de roțile grele, dar s-a auzit un scrîșnet metalic, un HAAAAGKKK ascuțit, care semnala prima sîngerare. Cînd Camaro-ul făcu un salt în spate, s-a putut vedea o nouă zgîrietură de-a lungul părții laterale.Restul haitei rămase un moment încremenită, ca și cînd și-ar fi ținut respirația. Automobilele așteptară reacția Camaro-ului și a autobuzului. Îngrozit de ceea ce făcuse, deși involuntar, autobuzul se agită nervos și se retrase, îndepărtîndu-se de Camaro. Acesta scoase un răget de triumf și începu să se învîrtă în jurul prăzii sale. Acum era în centrul arenei și savura admirația și sprijinul colegilor săi. Automobilele mîrîiau și nechezau, claxonau și fluierau; îl încurajau pe camionul cu tabla șifonată la noi fapte de vitejie. Camaro-ul se învîrtea mîndru de el însuși, etalîndu-și rana ca pe o medalie de onoare. Lateralul autobuzului purta o nouă zgîrietură și mirosul sîngelui de mașină plutea peste haită ca un suspin.Încurajat de această primă rundă, Camaro-ul reluă atacul, însă Impala, înfometat și nerăbdător, se desprinse și el din haită. Acesta era un automobil puternic și greu și mîrîi o sfidare surdă din fundul gîtului. Înaintă cu un aer amenințător.Autobuzul făcu un pas în spate, dar nu putu să fugă. Era înconjurat de dinții lacomi și strălucitori ai celorlalte automobile. Simțea răsuflarea lor și era incapabil să dea înapoi mai mult. Neliniștit, el se legănă într-o parte și-n alta, agitîndu-se.

Impala înaintă. Împinsă de claxoanele celorlalte, reduse distanța suspinînd dureros printre dinți, Camaro voi să înainteze și el și să se alăture, dar un mîrîit surd al marelui automobil îl făcu să reflecteze. „Autobuzul e al meu"! Camaro dădu înapoi cu repeziciune, plîngîndu-se zgomotos.

Acum autobuzul pîndea Impala-ul. Impala era un adversar redutabil. El nu se amuza cu fente, cum făcea Camaro. Autobuzul sforăi un avertisment, dar Impala îl luă drept o sfidare.Pe neașteptate, autobuzul făcu un salt, ca pentru a-l speria pe celălalt. Impala nu se temea. Continuă să înainteze calm pînă ce capota lui aproape că atinse botul turtit al autobuzului. Cei patru ochi scînteietori ai săi promiteau o moarte sclipitoare.

Surprins, autobuzul dădu înapoi cu un pas și lovi astfel Firebird-ul care îl adulmeca; automobilul, care se strecurase în spatele lui, scoase un urlet mai mult de furie decît de durere. Dar acesta era un semnal. Haita se apropie, fiecare automobil înaintînd prudent. Camaro-ul se găsea în prima linie. Autobuzul ridică o roată enormă, ca pentru a se pune în gardă, dar haita nu-l luă în seamă. Camaro-ul, uitînd de orice prudență, se năpusti spre gîtul autobuzului... și se trezi înțepenit sub roată. Scoase un țipăt scîrțiitor de deznădejde, ascuțit, un urlet de șoc, de furie, de durere violentă și de frustrare în același timp. Și tăcu brusc.

Ca o singură voce, automobilele scheunară. Mîrîitul motoarelor se amplifica. Din țevile de eșapament țîșni un fum negru. Se ridică o duhoare înțepătoare, mirosul morții apropiate, amenințătoare.Automobilele se avîntară. Fără a le păsa de risc, căci nu mai acționau individual, au accelerat. Scoțînd deodată un urlet. Cougar-ul sări spre spatele autobuzului. Ghearele sale căutară să se agațe. Puțin mai departe, de-a lungul laturilor enormului animal, un Corvette albatru își înfipse caninii într-o aripă. Într-un zgomot asurzitor s-au rupt niște table. Mirosul de benzină, ulei și motorină a împuțit atmosfera.Corvette smulse o fîșie mare din flancul autobuzului. Lipăi valul de puroi și-și împlîntă din nou caninii. Autobuzul mîrîi, înțelegîndu-și în sfîrșit durerea, făcu un sfert de rotire pentru a izbi automobilul tip sport și reuși să-l arunce pe trotuar, într-o grămadă de metal răsucit și sticlă. Cu aripile smulse, cu mîndrul șasiu zdrobit, rămase la pămînt, gîfîind și gemînd.

Autobuzul încercă să-l sperie cu răgetele sale, răcni spre Cougar, care îi zgîria spatele. Se scuturâ, se ridică și scoase un lung strigăt de durere. Dar Cougar-ul se ținea tare și Barracuda își continuă atacul.

Înnebunit, autobuzul se aruncă în spate, apoi se repezi sălbatic înainte. Coada sa lungă biciuia în dreapta și-n stînga, spărgînd parbrize, turtind aripi. Automobilele mișunau în jurul lui ca să-i muște roțile și flancurile descoperite.Autobuzul se ridică urlînd și fremătînd. Cougar-ul scăpă de acoperișul acestuia și se izbi de Firebird-ul care ataca spatele autobuzului. Barracuda a fost aruncat și el. Greoi, autobuzul își lovea călăii, dar era copleșit de numărul lor. Cougar-ul reluă atacul, se cățără pe spatele său, smulse carnea, sfîșîie cu ghearele. Sîngele negru al autobuzului șiroia pe asfalt.Atunci intră Cadillac-ul în învălmășeală. Urlînd și protestînd, automobilele mai mici trebuiră să se dea la o parte. Dădea brutal din coate și începu să smulgă bucăți mari de cauciuc din pneurile autobuzului. Fără a se sinchisi de țipetele ascuțite ale marelui vehicul, și-a umplut burta cu hălci de trup sîngerînde.Celelalte automobile se năpustiră deja asupra autobuzului. El nu mai avea forța să le respingă și acestea se repezeau cu lăcomie asupra cărnii, căutînd mereu gîtul. Luptau cu o frenezie dementă. Puternicul autobuz făcu un ultim efort ca să scape. Într-o tentativă eroică, se ridică cu totul, fără să-i pese de automobilele agățate de el, de găurile mari din flancuri, nici de pîntecul sîngerînd și de rănile pe care celelalte automobile le lărgeau și le scociorau. Dar nu mai era nici o speranță. Din autobuz n-a rămas mai mult de o carcasă, care totuși mai riposta, nepierzîndu-și cunoștința, dar pierzîndu-și succesiv elementele vitale. Mustang-ul reuși în sfîrșit să se agațe de gîtul său ca un cîine de vînătoare și uleiul de la transmisie începu să curgă pe șosea. Autobuzul căzu în genunchi într-o poziție ciudat de rugătoare. Lovitura mortală îi fu dată în curînd. N-a fost o puternică lovitură decisivă, ci o succesiune de mușcături groaznice, o sfîșiere constantă a organelor vitale din care haita și-a luat porția.

Autobuzul se scutură într-un ultim spasm și rămase nemișcat. Toate automobilele se aruncară atunci asupra rămășițelor, urcîndu-se unele peste altele în nebunia lor ucigătoare. Săriră pe acoperișul autobuzului, îi atacară coastele sîngerînde. Și-au vîrît în ele capotele înghițînd fără să mestece. Foamea lor nu mai cunoștea limite și se luptau acum între ele, se zgîriau și se mușcau. Caroseria autobuzului era acum invizibilă, acoperită de corpurile lucitoare ale agresorilor. Singura bucată de piele galbenă vizibilă încă era bucata fragedă pe care tînărul Volkswagen o mesteca satisfăcut. Zgomotul era asurzitor – table mototolite, scîrțîituri, mîrîituri, trosnete – orlibile sunete însoțeau satisfacerea foamei devorante. Duhoarea devenea atroce. Vapori de benzină și ulei se ridicau în străzile vecine, mirosul lor împînzea cartierul. Sîngele negru făcea șoseaua viscoasă. Strigătele de sfidare și de triumf amuțiseră de mult timp fiind înlocuite de sunetele înăbușite ale motoarelor supravoltate care mîncau, sfărîmau, sfîșiau carcasa autobuzului. Automobilele afumau și împuțeau totul. Ele mișunau încă în jurul uriașului cadavru, dar cu mai puțină intensitate. Primul lor impuls se domolise și acum nu mai mîncau cu lăcomie. Automobilele torceau satisfăcute. Curînd, din autobuz, n-a mai rămas decît un schelet pentru care celelalte se certau încă. Marele Cadillac mîrîi încet și se duse să gareze lîngă zid. Acum chiar nu îi mai era foame. Ghiftuit, el se desfăta cu răbufnirile lăcomiei sale.

Atunci auziră...

Sunetul. Un surd uruit îndepărtat.Și simțiră mirosul, încă îndepărtat, dar distinct.Brusc le-a cuprins panica. Ochii li s-au mărit de frică. În timp ce surdul vuiet se auzea tot mai precis, automobilele se priviră între ele și se înțeleseră că după-amiaza se sfîrșise.

Soseau camioanele.

În românește de: Cristian ELENIN

o după-amiază cu un autobuz mare

MUZEUL

— Eugen BUZEA —

–15 minute pînă la contact!

Difuzorul se opri cu un păcănit scurt. Abraham Licoln mormăi nemulţumit:

– Da, dă, ce atîta grabă! Parcă ar trebui să alerg cu limba scoasă după Booth!

Îşi mai dădu cu puţină pudră pe faţă. Se privi din nou în oglindă, comparîndu-se cu fotografia aflată pe măsuţă: identitatea era perfectă.

Zîmbi mulţumit.

Era un profesionist. De cînd lucrau în branşă, el şi cu Barn, nu dăduseră greş decît de 3-4 ori. De aceea şi erau angajaţi permanenţi ai Muzeului. Îşi aminti de primul exponat livrat: un consul numit Cezar. Au stat aproape 2 luni pînă cînd au încheiat un plan de „asasinare" a acestuia: şi abia cînd au ajuns realmente la Roma au realizat că dacă ar fi cercetat cu mai multă atenţie situaţia din teren n-ar fi avut nevoie decît de cel mult o săptămînă, două. Pentru a nu se spune că a venit degeaba, Barn a improvizat rapid o implicare a fiului adoptiv al lui Cezar, Brutus. Cert este că a avut succes; amîndoi au rîs în hohote cînd au aflat că Cezar ar fi exclamat:

– Şi tu, fiul meu Brutus?

Difuzorul tuşi din nou:

– 10 minute pînă la contact!

„Sînteţi enervanţi!" se răsti în gînd Abraham Lincoln. Bătu în peretele care-l despărţea de cabina alăturată. Booth îi răspunse, la rîndul lui, cu două lovituri: asta semnifica faptul că este, şi el, pregătit. Hotărîseră ca înaintea începerii unei misiuni să nu comunice direct: aceasta îi ajuta să acţioneze conform planului şi probabilitatea de a eşua era micşorată. Experienţa le sugerase un asemenea mod de acţiune: dezastrul de la Waterloo. De fapt, Waterloo fusese a treia lor misiune şi, în acelaşi timp, devenise eşecul lor cel mai usturător. Conform planului, Napoleon trebuia asasinat de generalul Cambronne. Acesta însă, în cadrul unei inspecţii de rutină, i-a surprins chiar cînd puneau la punct detaliile acţiunii. Frapat de asemănarea unuia din cei doi cu împăratul, generalul, loial de altfel acestuia (încă o eroare, datorată însă lipsei de experienţă: trebuia aleasă o persoană care, psihologic vorbind, să fi putut fi un probabil asasin), generalul deci, convins că are de-a face cu doi spioni englezi, i-a arestat pe loc. Au reuşit, bineînţeles, să evadeze, spre enervarea bravului general, care a rostit atunci celebrul său „Merde!"

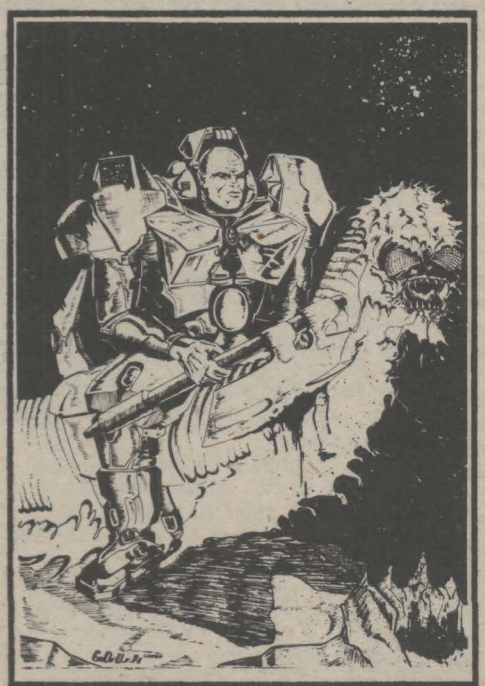

– 5 minute pînă la contact!

Lincoln simţi cum îl cuprinde tracul. Recapitulă în gînd etapele: anihilarea gărzii preşedintelui Lincoln, substituirea şi expedierea acestuia la muzeu, apoi asasinarea copiei de către Booth. Singura care-i producea emoţii era ultima parte. Oricînd se găseau idioţi care să o facă pe eroii. Îşi aminti de misiunea Regan: Barn era de data aceasta Hicks. El tocmai se pregătea să interpreteze o moarte spectaculoasă, cînd un agent al serviciului secret a sărit chiar în faţa lui oprind glonţul care-i era destinat. A trebuit să simuleze că e rănit. La Muzeu a fost un scandal imens: s-a propus chiar sistarea fondurilor şi interzicerea expediţiilor temporale. Directorul a trebuit să explice încă o dată Comitetului că asemenea expediţii sînt absolut necesare bunei înţelegeri a mecanismului istoric şi că sistarea lor ar însemna un pas înapoi şi etc., şi etc. Apoi alţi bani cheltuiţi cu readucerea preşedintelui, alte distracţii cu înlocuirea, în ospiciu, a lui Hicks. Lincoln se strîmbă de dezgust.

– 1 minut pînă la contact!

Abraham Lincoln se ridică şi răsufla adînc. Prin peretele subţire îl auzi pe Booth armîndu-şi pistolul.

*
* *

Preşedintele Abraham Lincoln se aşeză pe fotoliul comod din lojă. Îşi aminti de raportul maiorului Higgins din serviciul de pază: se afirmă că sudiştii pregătesc un atentat împotriva lui şi era sfătuit să nu participe la premieră. N-avusese însă altă soluţie; din punct de vedere politic contramandarea premierei ar fi fost dezastruoasă: ar fi fost o recunoaştere a faptului că îi este frică iar lucrul acesta s-ar fi tradus într-un număr scăzut de alegători. Oricum, sudiştii nu vor încerca un atentat chiar în clădirea teatrului. Se ridică. Pînă la începere mai erau cîteva minute. Ofiţerul de gardă încercă să-l urmeze, dar preşedintele îi făcu semn să rămînă pe loc. Ieşi. Se îndreptă spre toaletă. Îşi dădu cu puţină apă pe faţă. Cînd şi-o ridică, în spatele preşedintelui Abraham Lincoln se afla Abraham Lincoln.

– Nu vă fie teamă domnule preşedinte! şopti Abraham Lincoln ridicînd transgresorul.

Preşedintele Abraham Lincoln făcu un gest de apărare dar, oricum, n-avea nici o şansă: de multă vreme îi era pregătit un loc în Muzeu. Abraham Lincoln ieşi din încăpere. Un militar îl salută ţeapăn, pe culoarul teatrului. Înclină capul, răspunzîndu-i. Ascuns după o coloană, Booth îi făcu discret un semn, indicînd unde va trage: tîmplă.

*
* *

Directorul Muzeului îi privi satisfăcut:

– Ca de obicei aţi făcut o treabă bună. Poftim aici cecurile şi planul noii emisiuni.

Barn interveni nemulţumit:

– Poate am avea şi noi dreptul la puţină odihnă! Misiunea aceasta a fost simplă dar ştiţi că la capturarea Führer-ului era să o încurcăm...

– Ai dreptate! Ai dreptate! îl potoli Directorul. De vină este doar serviciul logistic care v-a dotat cu materiale expirate. Vă las o săptămînă de odihnă. Pînă cînd vă întoarceţi studiaţi şi materialul acesta. Ar putea fi un exponat interesant pentru Muzeu. Le întinse, peste masă, dosarul.

– Încercaţi să-i înţelegeţi, dacă reuşiţi, psihologia. Sînt convins că aţi putea face din capturarea lui un spectacol. Nu uitaţi în primul rînd condiţiile meteorologice: după cum ştiţi în decembrie este cam frig acolo. De altfel, mă bate gîndul să vă însoţesc şi eu. Ar fi o experienţă... cum să-i spun... exorcizantă, zîmbi Directorul mîngîindu-şi barba albă.

STRĂINII

OVIDIU PETCU

Globuri multicolore umpluseră cerul. Ape de lumină roteau pe suprafețele lor iluzia că sînt vii pe dinăuntru. Ioachim urmărea devenirea liniilor de rubin și smarald, învîrtejite în amestecuri fermecător de indecente și gîndul său luă trupul unui vis.

I. DISPARIȚIA LUI IOACHIM

– Bună dimineața! zîmbi el din prag, stînjenit de dunga impecabilă a pantalonilor și de cămașa orbitoare, nițel cam largă la guler.

Hipopotamul își ridică nările din vraful de hîrtii și privirile lui roșii trecură ca două gloanțe leneșe pe lîngă urechile lui Ioachim. De la biroul ei, Capra i se hlizea la pantofii lustruiți cu migală, gîndind, poate, că e vremea să dea o fugă pînă la piață, azi or să bage cartofi, sau varză...

– Bună, bună!, îi rînjiră în cor și cei doi Sconcși gemeni, cu veșnicele lor cravate verzi cu dungi gri, apoi reveniră la hîrtoagele lor.

Ioachim privi ceasul din perete – mai erau cinci minute pînă la începerea oficială a zilei de muncă – își dezbrăcă balonzaidul și se așeză la biroul său.

Și atunci se întîmplă: o lumină tot mai intensă, venită de niciunde, dizolvă cenușiul dimineții de toamnă, pereții, mobila, fețele pierdute prin dosare, iar țîrîitul telefonului fu înghițit de tăcerea depărtărilor...

II. PUSTIUL

...De jur împrejur, o întindere albă, nesfîrșită, luase locul străzilor și blocurilor ude, înghesuite, ale cartierului atît de cunoscut. Luase locul orașului. Ioachim pipăi albul acela – era neted și dur ca sticla. Cerul, de o transparență tăioasă, îl ameți. Strigă, și glasul pieri în zări ca absorbit de o surdină. Se așeză, așteptînd să se întîmple ceva.

III. EXPLORAREA

Ioachim încă mai aștepta să se întîmple ceva, orice: să audă deșteptătorul, să se trezească la „urgențe", să intre Șeful, să vadă în jur omuleți verzi ori să apară Sfîntul Petre. Dar liniștea luneca mai departe pe luciul nesfîrșirii de alb. Ioachim se ridică în picioare – de unde curge liniștea asta?! –, privi încă o dată în jur și, în cele din urmă, o luă la pas – încotro? înainte! –, așteptînd strigătele Șefului, ale surorii de la reanimare, sau clocotul de metal furios al deșteptătorului (omuleții verzi și Sfîntul Petre nu existau).

La un moment dat alunecă și se lovi zdravăn; o durere de fulger îi străpunse brațul și Ioachim îngheță de groază: nu visa!

IV. CEILALȚI

Stătu acolo, nemișcat, cu ochii înfipți în orizontul incredibil de larg, chircit de spaimă, pînă cînd le văzu: de pretutindeni, globuri cu transparențe multicolore coborau din văzduhul impersonal, umplînd spațiul în plutirea lor senină. Toate se îndreptau spre un singur punct: spre el. Spre Ioachim.

V. COMUNICAREA

Sînt valuri de calm. Prin Ioachim nu mai curge sînge, ci pace. Pacea universală. Pacea absolută. În jur, sarabanda globurilor luminînd cu viața de ape multicolore, seducătorul dezmăț al nuanțelor de culori ce se fugăresc pe suprafața fiecărei sfere ca într-un dans nupțial. Ca într-o altă lume. O lume fără Capre, Sconcși, Hipopotami, Struți, *Canguri și fel de fel de reptile. O lume de* oameni. Căci omul este o sferă de lumină.

VI. PRĂBUȘIREA

Ioachim zîmbește. Ioachim e fericit. În jurul său, deasupra întinderii albe, simfonia milioanelor de fețe ale Binelui, ale Frumosului, ale Armoniei îi dezmiardă sinapsele. Ioachim nu mai este singur. Dar sferele sînt, parcă, mai puține. Cîteva se sparg chiar la cîțiva pași, sub ochii lui care refuză să creadă. Se întoarce și le vede fugind din calea privirilor sale. Cine sînteți? De ce fugiți? Unde am greșit?

VII. SFÎRȘITUL

...Îi vede pe toți salariații întreprinderii holbîndu-și spre el teama și respectul. Printre ei, gîfîind, își face loc cu coatele Șeful:

– Ce se pe-tre-ce a-ici?

Voci învălmășite: știți... domnu' Ioachim..., iar un glas timid chiar pronunță cuvîntul „teleportare".

– Ce te-le-pur-ta-re?? Ați tîmpit cu to-ții?! Iar tu, „po-e-tu-le"?!! Ce-ai mai scor-nit de mi-ai dat pes-te cap toa-tă u-ni-ta-tea??

Ioachim bîlbîie aiurit:

– Ăăă... A... A fost ceva... Cum să vă zic? Spațiul... Spațiile... s-au intersectat...

– Ce spa-țiu, mă?!!

– Cred că... Nu știu... O lume paralelă...

– Ca-re pa-ra-le-lă, i-di-o-tu-le?! Și voi?? La trea-bă!!

– Stați... stați să vă explic...!

– Ai zi-ua tă-ia-tă, pri-cepi?? Și da-că îmi mai faci o za-ve-ră de-as-ta, poți să-ți ca-uți de muncă!!

Ioachim tace. Salariații dispar grăbiți. Hipopotamul, Capra, Sconcșii își fac de lucru prin dosare, aruncîndu-i priviri pline de reproș: chiar așa, au pierdut aproape zece minute! Și atunci, încet, Ioachim începe să înțeleagă.

Cînd mi-a povestit toate astea, seara, la o bere, Ioachim se juca distrat cu o sticlă de șampon. Am tăcut amîndoi multă vreme. Firește că nu l-am crezut. Apoi l-am văzut deșurubînd fără grabă dopul flaconului. A strîns ușor între degete plasticul și la gura micului recipient s-a ivit un balon de spumă. A suflat, balonul s-a desprins și, purtat de fumul țigărilor, s-a ridicat spre tavan. Ioachim a mai făcut unul. Și încă unul. Și încă unul. Fața îi era tot mai senină. Baloanele de șampon se înălțau unul după altul spre tavanul murdar și Ioachim începu să zîmbească.

– Plata, vă rog!, îmi rînji chelnerul, complice, *arătîndu-mi-l din ochi pe Ioachim.*

Am scotocit prin buzunare, chelnerul a luat banii cu o strîmbătură discretă, dar acum nu mai avea importanță – îl priveam pe Ioachim; și Ioachim era fericit: globuri multicolore umpluseră cerul, ape de lumină roteau iluzia că sînt vii pe dinăuntru, Ioachim urmărea devenirea liniilor de rubin și smarald, învîrtejite în amestecuri fermecător de indecente, iar gîndul său luă trupul unui vis. Și am înțeles că amintirea acelei lumi pierdute avea să rămînă, pentru el, unica realitate.

ADOLESCENȚA FĂRĂ UN SFERT

Ca o electricitate a străbătut-o pe Virginia, din creier pînă spre genunchi, amplu și răcoritor, primul fior al dragostei.

S-a întîmplat într-o vineri, cînd fata tocmai își ridica privirea spre proprii ei ochi care, după cîțiva ani, aveau s-o privească în acest loc și în această clipă – momentul precis al trezirii ei la viață.

Era frumos, puțin mai frumos ca dracul, iar faptul că intrase cu forța în viața ei – era la începutul ocupației, cînd cei de pe Luceafăr făceau rodnice demonstrații de forță – o făcu pe Virginia să-i cedeze cu tot sufletul, cu patima adolescenței, cu întreaga voință dar nu, niciodată cu trupul, sub nici un motiv, pentru nimic în lume! Nu!

Grafică: Radu GAVRILESCU

Întîmplări ciudate care, pare-se, durară pe tot parcursul celor două luni de ocupație. Fetele noastre i-au adorat pe luciferi dar buzele lor umede nu au rostit nici un moment acele nimicuri, invitația camuflată de care pămîntenii se bucură atît de des.

Cauza era cultura. Hrănite mai mult cu literatură SF, *devoratoare de Sflashuri și de* almanahuri Anticipația, junele fremătătoare căutau la chipeșii luciferi – și au găsit mereu – nostalgia zborurilor în spațiu, mirajul descoperirilor, dulceața trecerii înainte și înapoi în timp, puțină știință, ceva folclor...

Apoi, unul cîte unul, luciferii s-au stins. Nu atinseseră scopul descinderii lor, perpetuarea seminței. Au putrezit iar puternicele lor nave, dezmembrate de colecționarii de ciudățenii, au redevenit minereuri.

Viața a căpătat un curs nou iar băieții, mai ales cei zbanghii și negricioși, avură mare trecere la fete. Iar ele îi strîng și acum cu mare ardoare la pieptul lor, pomenind în gînd, în mare secret, matricolele luciferilor.

Virginia împlinește 20 de ani. Singură la masă privește, dincolo de luminările tortului, pe fereastra deschisă, caprifoiul de la poartă. Cu cît se concentrează mai mult, cu atît mai clar vede acei ochi neștiutori și fericiți.

Sub masă, Lucian roade un cîrlig de rufe găsit sub dulap. Cînd, peste vreo 15 ani, se va privi în oglindă și va ascunde sub două meșe de păr cele două protuberanțe de pe frunte, va avea senzația confuză a mirosului de caprifoi a unei camere în care au uitat să aprindă lumina, va simți încă sărutul virginal al mamei.

Valentin IORDACHE

Despre dimensiunea fractală

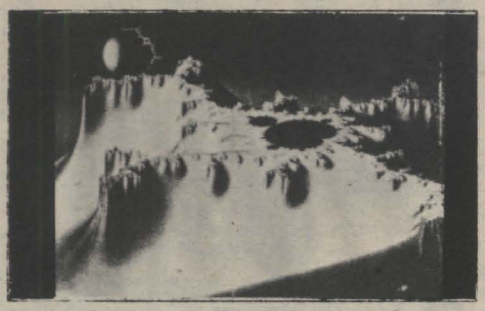

Fig. 1

Cine ar putea să-şi închipuie că imaginea de mai sus are rolul unui grafic trasat pentru o funcţie ce modelează comportarea dinamică a unui sistem, evidenţiind domenii de stabilitate şi instabilitate. În cartea lui H.O.Peitgen, **The Science of Fractal Images** editată de Springer-Verlag New York – 1988 şi din care sînt extrase cele două imagini, veţi găsi toate informaţiile necesare înţelegerii şi chiar generării unor imagini cu valoare atît estetică cît şi ştiinţifică. Şi poate atraşi la început de frumuseţea şi armonia formelor şi culorilor să depăşiţi mai uşor dificultăţile primilor paşi în studiul adevărat, matematic şi experimental al obiectelor fractale.

Florin MUNTEANU

Dar să vedem cum a început practic aventura fractalilor, adevăraţi monştri matematici după cum sînt definiţi, mai în glumă, mai în serios, de către cercetători.

Este cunoscut faptul că o atitudine ştiinţifică presupune o verificare experimentală a oricărei afirmaţii. O teorie oricît de frumoasă ar părea nu poate fi acceptată dacă ea nu se verifică experimental. Dar verificarea presupune un proces de măsurare şi din acest moment începe o problemă de principiu: **Ce, Cu ce** şi **Cum** măsurăm. În sensul cel mai banal, să presupunem că nu ne mulţumim să spunem că piramida din Egipt e mai mare decît cea de la Piteşti şi că dorim să cuantificăm această comparaţie. Putem măsura lungimea bazei (de exemplu în metri), suprafaţa unei feţe (în m²) sau volumul (în m³). În urma procesului de măsurare la o **putere** 1, 2 sau 3 după cum era vorba de lungime, suprafaţă sau volum. Această **cifră** 1, 2 sau 3 reprezintă dimensiunea spaţiului euclidian în care este „scufundat" obiectul măsurat. Precizia de măsură este dependentă de mărimea subunităţii utilizate: cu cît vom folosi o subunitate mai mică (cm, mm, µm, etc.) cu atît ne vom apropia de adevărata valoare a mărimii măsurate.

Deci, mărimea măsurată M în funcţie de o serie de subunităţi din ce în ce mai mici: $n_1 > n_2 > \ldots > n_i$ va forma un şir M (n_1), M (n_2), M (n_3)... a cărui limită e chiar adevărata valoare a mărimii măsurate. De exemplu, în figura a 3-a, metoda de aproximare succesivă a perimetrului unui cerc, generează un şir de valori (perimetre ale poligoanelor înscrise în cercul de rază R) L_1, L_2, ...L_i, şir ce tinde către o limită finită pe care o cunoaştem încă din liceu: $2 \pi R$ (lungimea cercului).

În contextul în care acest proces de estimare a celei mai banale mărimi este aplicat de mii de ani, vă daţi seama de surpriza cercetătorului britanic, **R.L.Richardson** prin 1961 cînd, dorind să măsoare, cît mai exact, perimetrul unei hărţi (în speţă perimetrul insulei Marii Britanii) (fig. 3 b) a constatat că şirul aproximaţiilor L_1, L_2.....L_i nu este un şir convergent, ci divergent, ca şi cînd această construcţie naturală refuză să fie măsurată. Pe măsură ce valoarea utilizată ca unitate de măsură se micşorează, „apar" în procesul de măsurare detalii noi, „nevăzute" anterior şi care „îmbogăţesc" rezultatul. Deci, perimetrul unei insule nu este măsurabil? Surpriza a continuat căci, reprezentînd valorile obţinute, pe un grafic dublu logaritmic: Log (L_i); log (n_i), punctele s-au aşezat pe o dreaptă înclinată la un anumit unghi. Acesta poate fi considerat momen-

Fig. 2

tul **identificării unei categorii de obiecte naturale**, respectiv modele matematice, a căror dimensiune depinde de scara de măsură utilizată, dependenţă descrisă matematic de o lege putere.

Pentru a înţelege mai bine noţiunea de dimensiune fractală, să construim un fractal geometric, cunoscut sub denumirea de **curba lui Van Koch**. Astfel, un segment de dreaptă considerat unitate, se împarte în trei părţi egale, se îndepărtează segmentul din mijloc şi se înlocuieşte cu un triunghi echilateral fără bază (fig. 4). Procesul de construcţie al fractalului presupune repetarea de un număr nedefinit de ori a **acestei operaţii de divizare**, pentru fiecare segment obţinut în etapa anterioară. Se numeşte obiect fractal, acel obiect matematic obţinut după un număr infinit de divizări şi a cărui lungime este infinită. Şi acum să încercăm să măsurăm cu un

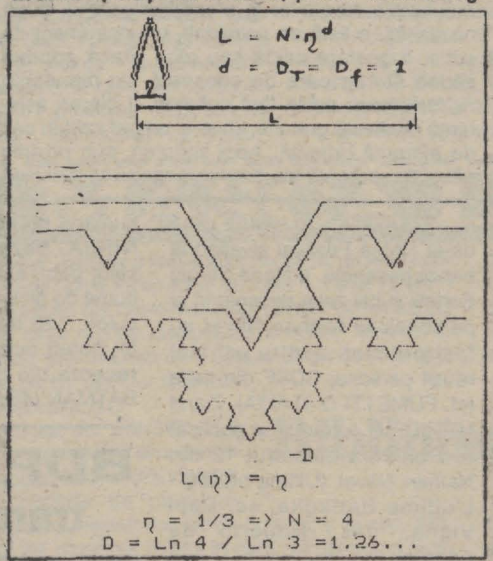

Fig. 4

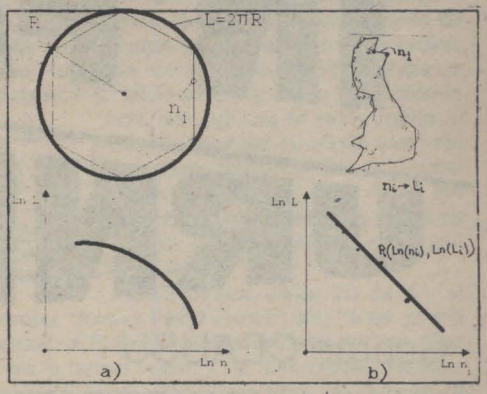

Fig. 3

compas, lungimea curbei generate. Pentru început însă să considerăm că efectuăm acestă operaţie pentru o simplă dreaptă, de lungime L şi egală cu unitatea: pentru scara de măsură n_i obţinem un număr N (n_i) de „bucăţi" astfel încît, produsul dintre scara de măsură şi numărul găsit să refacă unitatea:

$N(n_1) * n_1 = 1$

Aplicînd acelaşi algoritm pe curba van Koch, pentru $n_1 = 1/3$ vom obţine N=4 segmente, astfel că:

$N(n_1) * n_1 = 1$

Putem impune însă egalitatea şi astfel ecuaţia dimensională devine:

$N(n_1) * (n_1)^{D_f} = 1$

de unde putem identifica valoarea exponentului d_f cunoscut sub denumirea de dimensiune fractală:

$$d_f = - \frac{Ln(N(n_i))}{Ln(n_i)}$$

Pentru curba van Koch, această valoare d_f este Ln 4/ Ln 3= 1.26... dimensiune intermediară între 1 şi 2. Deci este ceva mai mult decît o linie şi mai puţin decît o suprafaţă. Oare cum am cere: doresc 10.34 metri la puterea 1.26 de cuvertură fractală? Ce proprietăţi au aceste obiecte „incerte" care nu coincid cu spaţiul euclidian în care sînt scufundate. Curba van Koch este generată de o linie (d_E=1), dar „deformarea" ei tinde să acopere un plan (d_E=2) pe care însă nu-l umple. Identificarea acestor structuri, a modului lor de măsurare şi clasificării unor proprietăţi specifice, fac obiectul unor ştiinţe noi: **Geometria fractală** şi **Fizica fractală**, despre care vom continua în numărul următor.

BIBLIOGRAFIE

1. Barnsley M., „Fractals Everywhere. Deterministic Fractal Geometry", Boston, 1988;
2. Devanney R.L., „Chaos, Fractals and Dynamica", Amsterdam, 1992;
3. Falconer K.J., „The Geometry of Fractal Sets". Cambridge, 1985;
4. Feder J., „Fractals", New York, 1988;
5. Kaye B.H., „A Random Walk Through Fractal Dimensions", Weinheim, 1989;
6. Mandelbrot B.B., „The Fractal Geometry of Nature", San Francisco, 1982;
7. Mandelbrot B.B., „Fractals and Multifractals: Noise, Turbulence and Galaxies", New York, Springer, 1989;
8. Mandelbrot B.B. et al. (eds), „Fractal Aspects of Materials (Extended Abstracts)", Boston, 1984-1988;

ÎN FAȚA URNELOR

George CEAUȘU

De cîteva zile bunăstarea generală a crescut binișor, amenințînd să depășească orice închipuire. Pentru lapte mă scol cu o oră mai tîrziu și mă așez la coada foarte ordonată salutat cu recunoștință de candidatul liberal-stelist. Viitorul deputat ortocreștin mă invită cu un loc mai în față iar eu, nerușinatul, nu refuz. Candidata gestionară nu mai trîntește și bufnește iar coada se toarce lin, ca un fir al Parcelor, pînă cînd sticlele de licoare albă îți odihnesc în sacoșă.

Ei, dar acasă poporul e așteptat de mese întinse în fața televizoarelor. Ospătîndu-se neostenit, el urmărește cu interes emisiunile-cuvîntare. Candidații așteaptă în ordine să le vină rîndul și își expun detaliat platforma electorală, începînd cu formula-cheie nr. 1 - „așa cum a spus și antevorbitorul meu" - sau cu formula-cheie nr. 2 - „antevorbitorul meu a omis să spună, rușine, iată unde ai ajuns, poporul meu!" Din cînd în cînd, cîte un candidat fără barbă poate deveni și crainic, anunțînd o emisiune distractivă; vă dați seama că astfel de emisiuni aduc poporul într-o stare vecină cu frenezia. În scurtele pauze dintre emisiuni, figurile candidaților servesc Televiziunii ca miră de control.

Febra campaniei electorale cuprinde poporul cu mult înainte de prezentarea la urne iar **mass-media** o întreține din plin. În tot acest timp producția și activitățile cotidiene sînt deservite, desigur, de automate și roboți. Uneori le iau locul candidați - cum ar fi gestionara de la lapte - care afirmă cu modestie că nu fac propagandă politică. Doar în rare cazuri poporul a avut de suferit: vreun automat defect, vreun candidat prea înflăcărat sau, culmea!, vreo revendicare sindicală a tehnocraților. Atunci poporul a scrîșnit din dinți, poate chiar a plîns, dar plin de încredere și-a șters lacrimile în fața cumplitei realități și într-o zi-două automatele erau reparate și viața reintra în armonia cotidiană. Conducătorii își sacrificau adesea timpul lor liber atît de bine parcelat numai ca poporul să se simtă bine. Să doarmă. Să mănînce. Să se poată distra.

Dar și poporul îi alegea cu inima deschisă. În ziua alegerilor el înainta în pas viu pe covoarele plușate pînă la intrarea Rotondei în care avea loc votarea. Pe tot traseul erau organizate puncte comerciale și spectacole în aer liber organizate de candidați care - ferească Dumnezeu! - nu făceau nici o propagandă politică. La intrarea în mausoleu era postată o fanfară militară care intona Onorul Popular. Imensa cupolă a Rotondei se sprijinea pe coloane de marmură ornate de basoreliefuri reprezentînd - de la bază pînă spre înaltul cerului - scene din viața poporului. El intra și reprezentantele sexului frumos îi zîmbeau, conducîndu-l de-a lungul culoarelor. El deschidea, întîmpinat de noi zîmbete, ușile sălilor de votare. Manechinele intelectuale, purtînd ochelari, îi indicau mesele lungi la care erau așezați oamenii politici, așteptînd nerăbdători rezultatele alegerilor și oferind poporului, după necesități, o listă de candidați, un instrument de scris, o gustare caldă sau rece. Dacă poporul cădea din picioare de oboseală, un manechin neintelectual, adică fără ochelari, îi oferea asistență medicală gratuită, chiar și un pat cald în caz de extremă urgență. Apoi sprinten, sub privirile pline de speranță ale tuturor, poporul se strecura

sprinten în nișele acoperite de perdele scumpe și introducea în urne buletinele de vot cu opțiunile sale, avînd deplina libertate ca, în prealabil, să taie toți candidații de pe listă sau să-i lase pe toți, cum se și întîmpla cel mai adesea.

Alegerile se prelungeau pînă la venirea nopții, cînd pe cer se aprindeau jerbele focurilor de artificii. Obosit mort, dar încrezător în destinul său, poporul pășea pe culoarele plușate îndreptîndu-se către casă. Îl aștepta un somn fără visuri.

După alegeri poporul intră în febra supozițiilor. Care o fi compoziția Camerelor? - că sînt vreo treisprezece. Citește înfrigurat presa de scandal, urmărește înfrigurat televizorul. Toți își aclamează victoria sau își plîng înfrîngerea, toți fac propagandă pro sau contra Guvernului. Numai el se simte frustrat că nu face nimic. La muncă, băiete, la muncă! Alegerile viitoare vor fi și mai grele. Nu vreau să fiu învinuit de incompetență, de lipsa simțului politic. Ar trebui să mi se și retragă dreptul de vot. Dar cine i-ar mai alege? Se pot alege singuri, dar votul meu e hotărîtor. Sînt singurul care nu conduce. Singurul care îi poate alege pe toți. Oare în țara asta de oameni politici o mai fi existînd vreun *simplu cetățean?*

Dacă da, să-mi spuneți. Pînă una-alta, eu sînt poporul.

* LUGANO. În cadrul celui de-al 12-lea Festival elvețian al benzii desenate, editorul Sergio Bonelli și cei zece desenatori ai personajului Nathan Never au fost premiați pentru cel mai reușit personaj BDSF din Italia (cf. FUMETTI D' ITALIA). Ziarul MERIDIAN a tradus și publicat în România episodul 12 din Nathan Never (Ultima bătălie - L'ultima Battaglia, sc. Bepi Vigna, des. Roberto de Angelis).

* BRUXELLES. Desenatorul Roger. Leloup, creatorul celebrei vedete BDSF a revistei belgiene SPIROU, Yoko Tsuno, a scris și publicat un roman despre copilăria acesteia: *L' écume de l' aube.*

* BUCUREȘTI. A apărut numărul doi din ȚESTOASELE NINJA, dezvăluind originea celor patru luptători „țestoși" cu nume de pictori (32 pagini A4 în culori, 120 de lei). Pentru 115 lei puteți cumpăra exemplare recente din SUPERMAN sau BATMAN (48 pagini A4 în culori

BDPRESS transmite

dar în limba engleză) și în plus primiți un badge cu Penguin sau Cat woman.

* NEW YORK. Sandu Florea, cel mai prolific creator BDSF din România, desenează aventurile lui Conan Barbarul pentru editura MARVEL.

* CLUJ. A apărut primul număr dintr-o nouă revistă de benzi desenate, OHO, care ne propune cîteva simpatice povestiri BD și SF: *Oho contra Damblada; Războiul astrelor; Aventura spațială; Om, ultimul supraviețuitor; Novak Texeira; Istoria civilizației* etc., semnate de tineri dar promițători desenatori și desenatoare (!) BD, Călin Borș, Dana Călugăru, Carmen Păiș, Valentin Gubcenco. 139 de lei pentru 32 pagini în culori și mult entuziasm, meritâ.

* BUCUREȘTI. Ziarul MERIDIAN publică zilnic o nouă BDSF italiană, *Blestemul panterei.*

Dodo NIȚĂ

O DIGESTIE PERFECTA

CONCURS DE BUT

1. Extenuat, cu creierul prefăcut, parcă, în gelatină, adormi pe loc, mîngîiat de sentimentul acela de mulţumire interioară pe care ţi-l dă lucrul bine făcut.

Îl omorîse pe Jeff Wilkins! I-o făcuse pe cînd acesta nici nu împlinise 8 ani, în timp ce se scălda împreună cu o ceată zgomotoasă de prieteni într-un lac din apropierea oraşelului natal. Îl făcuse să se depărteze de ceilalţi, îl trăsese la fund şi apoi îl agăţase cu unul din picioare de rădăcinile subacvatice, ca nişte tentacule de caracatiţă, ale unei sălcii. În secunda următoarea simţi cum creierul îi cedează şi, aproape instantaneu, se trezi din nou acasă. Ud leoarcă îşi lăsase trupul să se prăbuşească în îmbrăţişarea caldă a unuia dintre fotolii şi adormi purtînd pe faţă expresia de împăcare cu sine a celor care mor satisfăcuţi de imagine lăsată posterităţii.

2. Îl trezi atingerea catifelată a unei mîini de femeie emanînd o căldură aproape maternă.

– Te-ai întors?

– dar n-am plecat nicăieri, iubitule!?

– Bine, dar...

... dar nu mai avea nici un rost să-i rostească numele. Zîmbi fericit şi-şi sărută soţia pe frunte, cuprinzîndu-i căpşorul ca de copilă în palmele lui mari. Pentru cîteva momente uitase că el a încetat să mai reprezinte care pentru ei. De fapt, nu numai că a încetat, dar nici măcar nu reprezentase vreodată ceva. Nici pentru ei, nici pentru alţii.

Îşi petrecu toată ziua asigurîndu-se că aşa e.

Într-adevăr, inspectă de la cel mai mare magazin de discuri pînă la cel mai mărunt anticarist, fără să descopere nici măcar un single aparţinînd unui oarecare bluesman alb pe nume Jeff Wilins.

Răsfoi zeci de cataloage şi enciclopedii muzicale, rezultatul rămînînd acelaşi.

În cele din urmă, întrebîndu-se cum dracu' de nu i-a venit ideea mai devreme, apelă la rubrica decese din colecţia de jurnale de acum 25 de ani a Bibliotecii Municipale, pentru a constata că, indubitabil, în lupta cu destinul ieşise învingător!

3. Trecuseră doi ani. Doi ani pe care se gîndea că în mod obişnuit un criminal nu l-ar fi meritat, ci, poate, doar un zeu. Numai că el nu era un criminal obişnuit, ci, mai degrabă, un zeu. Sau, măcar un zeu criminal.

Oricum, prea rar se mai gîndea la asta. Viaţa pe care o ducea nu-i mai permitea decît să-şi trăiască clipa sau să-şi deseneze în minte planuri de viitor în nuanţe trandafirii.

Se mutaseră într-o minunată vilă pe care, alt cadou al soartei, o moştenise acum un an, iar peste cîteva luni urma să i se nască primul fiu.

Deocamdată, însă, în casă se făceau ultimele pregătiri pentru sosirea unchiului său, Willie, care timp de 4 ani constituise un caz pasionat decomă prelungită ce dăduse pe spate o armată de medici. Cele cîteva rude ale sale se plictisiseră de mult să se tot întrebe cît mai avea de gînd să o ţină aşa ajungînd să considere că din zgîrcenie bătrînul nu voia să moară, pentru a nu-şi abandona averea pe mîinile altora.

Şi nu mică le-a fost dezamăgirea cînd au aflat într-o dimineaţă că „Uncle Willie" s-a trezit. S-a trezit pur şi simplu, zbierînd că moare de sete şi nimeni nu are grijă de el!

În mijlocul stuporii generale care se instaurase atît în familie cît şi în rîndul cadrelor medicale, singurul care ar dori să-i demonstreze bătrînului contrariul în el.

Unchiul, încă slăbit, psihic se arăta a fi într-o formă foarte bună, iar umorul părea a se fi păstrat intact, dacă nu cumva chiar se ascuţise, şi toate aparenţele îl recomandau ca o companie plăcută. Îi pregătiseră chiar şi un tort, pe care bătrînul îl devoră cu un apetit de invidiat. Apoi se aşează cu burta la soare pe un şezlong, întrebînd:

– Pentru o digestie perfectă ştiţi ce ar merge acuma? Un disc cu Jeff Wilkins!

P.S.: Mii de mulţumiri unchiului Willie, cel căruia îi datorează viaţa şi posibilitatea de a fi din nou printre noi şi de a relata această poveste, al cărei personaj am fost.

J.W."

Silviu CONSTANTINESCU PAŞOL

PICTURA CA ENIGMA

BPRIS VALLEJO (II)

Voia să devină violonist solo şi nu pictor deci timp de şapte ani a studiat vioara. Atunci cînd a pus definitiv vioara în cui, a fost pentru a studia medicina. După doi ani, Boris schimba macazul încă o dată. Dă examen la ESCULA NACIONAL DE BELLAS ARTES, primeşte o bursă de cinci ani, şi – după puţin timp – obţine pentru performanţele sale o medalie de aur drept recompensă.

În 1964, ducînd cu el cîteva eşantioane din lucrările sale şi cu cîteva dolari în buzunar, emigrează în U.S.A., unde spera să-şi făurească un viitor mai bun decît cel pe care i l-ar fi putut oferi Lima. Se lansează ca desenator publicitar pentru o reţea de magazine; o întîlneşte pe Doris, viitoarea sa soţie şi decide în cele din urmă să lucreze ca ilustrator independent.

De la coperţile BD-urilor revistei lui Warren şi Marvel trece la ilustraţia de coperţi pentru diverşi editori de cărţi de buzunar.

„Atunci cînd am descoperit arta fantastică, desăşurasem deja cu succes, timp de cîţiva ani, o activitate de ilustrator. A fost o revelaţie: era genul de ilustraţie pe care voiam s-o realizez. Am avut întotdeauna o predilecţie pentru perfecţiunea corpului uman. Arta fantastică îmi dădea în sfîrşit posibilitatea să reprezint, în lucrările mele, corpuri musculoase şi senzuale în toate variantele. Pentru că îmo place corpul uman, mă străduiesc să-l pictez pe cît de frumos şi perfect e posibil".

De la sfîrşitul anilor '70 pînă acum a desenat peste 300 de coperţi, între altele pentru „Tarzan", „Conan" şi revista de benzi desenate „HEAVY METAL".

„În rafturi cărţile sînt aşezate unele lîngă altele. Adesea coperta decide atitudinea cumpărătorului. O copertă reuşită trebuie să atragă potenţialul cumpărător precum un magnet".

Ilustraţiile lui Boris nu sînt niciodată schematice, plate sau mohorîte. Nici un alt artist al fantasticului nu-l egalează în continua reînnoire a mijloacelor de minunare a publicului. Bogăţia şi întinderea invitaţii sale par să nu cunoască limite.

Boris Vallejo abordează toate domeniile artei fantastice. Figurile erotice de războinici barbari îi sînt la fel de familiare ca şi climatul liric al unui peisaj transfigurat mistic sau ciudăţenia bizară a unor creaturi ameninţătoare apărute dintr-o altă lume.

Compoziţia, culorile acestor opere de artă impresionante mărturisesc influenţa mai multor secole de pictură.

„Vermeer, Rembrandt, Leonardo de Vinci – în timpul anilor de studiu le-am analizat fără încetare tablourile ca şi pe cele ale altor artişti. Păstrăm totuşi o înclinaţie către doi pictori spanioli, Murillo şi Velazquez".

Chiar şi astăzi Boris se interesează de lucrările colegilor săi. Privirea critică pe care o îndreaptă asupra propriei opere îi împlică să se culce pe lauri. Arta sa beneficiază de acest lucru printr-o căutare constantă a noi surse de inspiraţie şi prin perfecţionarea rezultatelor obţinute.

traducerea şi adaptarea:

Ionuţ BĂNUŢĂ

Boris VALLEJO